

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · cinquè període · sèrie C · núm. 526

Comissió d'Afers Institucionals

Sessió 24, dimarts 24 d'octubre de 2017

Presidència de l'l. Sr. Jean Castel Sucarrat

TAULA DE CONTINGUT

Sol·licitud de compareixença dels senadors designats pel Parlament de Catalunya perquè informin sobre l'aplicació i els efectes de l'article 155 de la Constitució espanyola

356-00770/11

4

Compareixença dels senadors designats pel Parlament de Catalunya per informar sobre l'aplicació i els efectes de l'article 155 de la Constitució espanyola

357-00630/11

4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 24 de la CAI

La sessió de la Comissió d'Afers Institucionals (CAI) s'obre a les sis de la tarda i dotze minuts. Presideix Jean Castel Sucarrat, acompanyat de la vicepresidenta en funcions, Magda Casamitjana i Aguilà, i de la secretària, Neus Lloveras i Massana. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents els diputats Albert Batet i Canadell, David Bonvehí i Torras, Adriana Delgado i Herreros, Anna Figueras i Ibàñez, Fabian Mohedano Morales, Maria Senserrich i Guitart, i Roger Torrent i Ramió, pel G. P. de Junts pel Sí; Carlos Carrizosa Torres, Fernando de Páramo Gómez i Sonia Sierra Infante, pel G. P. de Ciutadans; Eva Granados Galiano i Alicia Romero Llano, pel G. P. Socialista; Joan Coscubiela Conesa i Josep Lluís Franco Rabell, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Alejandro Fernández Álvarez i Esperanza García González, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Anna Gabriel Sabaté, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió els senadors Elisabeth Abad i Giralt, Francesc Xavier Alegre Buxeda, Josep Lluís Cleries i González, Mirella Cortès i Gès, Xavier García Albiol, José Montilla i Aguilera, Bernat Picornell i Grenzner i Sara Vilà Galan.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sol·licitud de compareixença dels senadors designats pel Parlament de Catalunya davant la Comissió d'Afers Institucionals perquè informin sobre l'aplicació i els efectes de l'article 155 de la Constitució espanyola (tram. 356-00770/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Bé, bon dia a tothom. Iniciem la Comissió d'Afers Institucionals, amb data 24 d'octubre de 2017.

Abans de començar, algun grup vol presentar substitucions? *(Pausa.)* Senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, la senyora Sonia Sierra substitueix la senyora Inés Arrimadas.
(El president dona la paraula a Eva Granados Galiano.)

Eva Granados Galiano

Sí. Substituïm el senyor Miquel Iceta i el Ferran Pedret, i els substituïm l'Alícia Romero i jo mateixa.

El president

Molt bé. Senyora García?

Esperanza García González

Sí, president. Jo mateixa substitueixo el senyor Xavier García Albiol.

El president

Senyor Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Sí, la diputada Casamitjana i la diputada Figueras substitueixen el diputat Batalla i la diputada Anna Caula. I ens en falta un, que ara vindrà.

El president

Moltes gràcies.

Sol·licitud de compareixença dels senadors designats pel Parlament de Catalunya perquè informin sobre l'aplicació i els efectes de l'article 155 de la Constitució espanyola

356-00770/11

Bé, ateses les substitucions, passariem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que és la sol·licitud de compareixença dels senadors designats pel Parlament de Catalunya davant de la Comissió d'Afers Institucionals perquè informin sobre l'aplicació i efectes de l'article 155 de la Constitució espanyola, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Vol prendre la paraula el grup proponent? (*Pausa.*)

Entenc que podríem portar-la a votació? (*Pausa.*)

Vots a favor d'aquesta sol·licitud conjunta de compareixença?

Vots en contra...? (*Veus de fons.*) Perdoneu.

Vots a favor? –repetim la votació.

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada, doncs, per 16 vots a favor, 5 abstencions i cap vot en contra.

Passariem, doncs... Si em permeten, rebrem els compareixents i començariem la substanciació.

Aixequem la sessió el temps de fer la recepció.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i catorze minuts i es reprèn a un quart de set del vespre i un minut.

El president

Bé, doncs, continuariem amb la Comissió d'Afers Institucionals, donat per atès als diferents grups parlamentaris que, un cop aprovades les compareixences, entenc que també implícitament queda aprovada l'ampliació de l'ordre del dia per part de tots els grups parlamentaris.

Compareixença dels senadors designats pel Parlament de Catalunya per informar sobre l'aplicació i els efectes de l'article 155 de la Constitució espanyola

357-00630/11

Passariem, doncs, al punt 2 de l'ordre del dia, que és la compareixença i poder portar a terme aquestes compareixences.

Permetin-me que faci un esment a unes modificacions que han tingut aquesta tarda, a les quatre, en una reunió d'urgència de la mateixa Mesa de la comissió juntament amb els diferents portaveus de grups parlamentaris a on demanaven com es produiria aquesta substanciació i algunes modificacions que es feien avinents des de diferents grups parlamentaris que han sigut ateses per part de la Mesa, entenent que en cap moment s'ha modificat l'ordre del dia de la mateixa comissió, i s'ha pogut arranjar d'alguna manera, a on hi ha hagut consens per fer una modificació de com es portaria a terme aquesta compareixença.

Dit això, i per informar-los, també, primer de tot, donar-los la benvinguda en nom de la mateixa comissió i dels membres d'aquesta Mesa. I donariem la benvinguda als diferents senadors de designació autonòmica. Però, com els deia, els vull fer una petita prèvia.

Dit això, els diferents senadors tindran deu minuts d'intervenció cada un d'ells –per això se fa de forma conjunta– i tot seguit els diferents grups parlamentaris també tindran una intervenció conjunta, de deu minuts cadascun dels grups parlamentaris; hi haurà una resposta per part dels senadors, de cinc minuts, i, si quedés alguna

perfilació, alguna pregunta no contestada i alguna resposta que es demanés, hi hauria un temps de dos minuts per cada part, també, per perfilar o fer esment de coses que haguessin quedat sense contestar o que es voldria ampliar la seva contesta.

Dit això, donar la benvinguda al molt honorable expresident de la Generalitat senyor Josep Montilla; donar la benvinguda a l'excel·lentíssima senyora Mirella Cortès i Gès; donar la benvinguda a l'excel·lentíssim senyor Bernat Picornell; donar la benvinguda a l'excel·lentíssima senyora Elisabeth Abad i Giralte; donar la benvinguda a l'honorable Josep Lluís Cleries i González, i donar la benvinguda, també, a l'excel·lentíssima senyora Sara Vilà i Galan i a l'excel·lentíssim senyor Xavier García Albiol.

Dit això, i sense perdre «premura», passàriem, doncs, al punt 2 de l'ordre del dia, que és la substanciació d'aquesta compareixença, i començaríem donant la paraula als senyors senadors. I, en aquest sentit, i seguint l'ordre que hem marcat, tindria la paraula el molt honorable expresident de la Generalitat senyor Josep Montilla, per un temps màxim de deu minuts.

José Montilla i Aguilera (senador)

Moltes gràcies, senyor president. Molt bona tarda a tothom, senyores i senyors diputats, senyores i senyors senadors. Bé, comparec avui, d'acord amb el Reglament d'aquest Parlament, acomplint les seves prescripcions i amb molt de gust.

La convocatòria esmenta que l'objectiu és exposar el capteniment sobre l'aplicació i efectes de l'article 155 de la Constitució espanyola. Es fa difícil parlar-ne sense analitzar les raons que ens han portat a aquesta situació i sense conèixer, encara, si s'obren noves possibilitats per a una sortida que, en el marc de l'estat de dret, permeti evitar una trencadissa.

El primer que convé és aturar-nos per mirar les coses amb una mica de perspectiva. Els problemes del nostre autogovern són reals i han estat menystinguts pel Govern del president Rajoy. La seva agenda legislativa ha posat més llenya al foc del conflicte generat per la desgraciada sentència del Tribunal Constitucional. Ni el Govern de Catalunya ni el d'Espanya, des del meu punt de vista, òbviament, han fet esforços en aquests darrers set anys per trobar una entesa que fes possible restablir les ferides ocasionades per aquella sentència. I es podia fer; es podien corregir els seus efectes per la via de la producció legislativa i dels acords entre ambdós governs. Però, en lloc de buscar vies de negociació i de pacte, el que s'ha produït és una escalada de tensió minuciosament preparada a una banda i sistemàticament menystinguda a l'altra.

El malestar acumulat a Catalunya no és fruit d'una febrada, és ben real. Encara que molts dels problemes que ara podríem relatar es presentin de forma exagerada o sobre la base de mitges veritats, que, com tots sabem, és una de les pitjors varietats de la mentida, sense ser exhaustius, tenen a veure amb el finançament del nostre autogovern, amb la millor definició de les competències, amb el paper de la Generalitat en les polítiques estatals i amb la inexistència de mecanismes federals per articular els acords entre els diversos territoris i l'Administració general de l'Estat; també amb elements simbòlics molt importants, com el respecte a les competències de llengua, educació i cultura, i el reconeixement del caràcter nacional de Catalunya, que res té a veure, des del meu punt de vista, també, amb l'exigència de disposar d'un nou estat independent; ni tots els estats són uninacionals ni totes les nacions es corresponen amb un sol estat.

Molts ho hem advertit al llarg d'aquests anys i hem fet esforços per proposar solucions, que són possibles, però ni fàcils ni ràpides. Podem revisar el funcionament de l'Estat de les autonomies i reformar el sistema de finançament; podem obrir el procediment de la reforma de la Constitució. Tot això si som capaços de teixir les necessàries complicitats i de negociar avenços i cessions. I crec que aquest és el desig majoritari de la societat catalana; també és el meu punt de vista, òbviament.

En lloc d'avançar pel camí de la negociació i el pacte, el Govern de Catalunya s'ha centrat en l'elaboració d'un discurs només en aparença pactista. S'han fet moltes apellacions al diàleg, des del dia en què el president Mas va proposar una alternativa tancada. No fou certament un missatge per desbloquejar les negociacions sobre la millora de l'autogovern: ni el Govern de Catalunya volia, segurament, de debò negociar res..., i el Govern d'Espanya, desgraciadament, tampoc. Des d'aleshores, el camí seguit per la majoria parlamentària d'aquest Parlament, amb l'ajuda tàcita de l'immobilisme del president Rajoy, ha estat forçar la legalitat pas a pas.

El Parlament de Catalunya ha anat creant una interpretació del nostre marc jurídic i constitucional basada en desobeir la llei, és a dir, vulnerar la Constitució i l'Estatut, per fonamentar les decisions en la força del carrer, abandonat així la lògica democràtica de la defensa de l'estat de dret. Mai s'havia viscut que un govern democràtic i un parlament representatiu banalitzessin la desobediència a la llei i justifiquessin la seva evident vulneració; mai s'havia vist un govern tan segrestat per sectors i entitats respectables però que ni formen part del Govern ni són membres del Parlament. La manca d'autonomia pròpia del Govern de la Generalitat és un dels fenòmens que ajuden, des del meu punt de vista, també, a explicar com hem arribat a la situació actual.

Aquesta banalització de la desobediència es va manifestar amb tota cruessa en el Ple d'aquest Parlament dels dies 6, 7 i 8 de setembre. Aquests dies, el Parlament de Catalunya va ser violentat: una exigua majoria parlamentària, incapaç d'assolir les dues terceres parts necessàries per a la modificació de l'Estatut o l'aprovació del règim electoral, va decidir la ruptura de la Constitució i de l'Estatut trepitjant els drets dels diputats i les diputades de l'oposició i prescindint dels informes jurídics de la mateixa cambra i del Consell de Garanties Estatutàries.

El president Puigdemont ho va dir amb una meridiana claredat en una entrevista a televisió quan el periodista l'inquiria sobre aquella sessió plenària, no?: «No ho podríem fer de cap altra manera.» I, en efecte, fou el reconeixement explícit de la primera autoritat de Catalunya que la decisió era saltar-se la llei per impulsar la seva decisió. Un fet insòlit que no pot ser definit com un acte democràtic, per més que es faci manllevant el nom mateix de la democràcia.

Bé, d'aquella infausta sessió plenària en va seguir la convocatòria il·legal i sense garanties de l'anomenat «referèndum». Molta gent va anar a votar, és indiscutible; com també ho és que ho van fer de bona fe, amb esperança, amb il·lusió i amb el convenciment que la seva participació havia de servir per millorar les coses. I la resposta del Govern central no va ser, tampoc en aquesta ocasió, la més encertada. L'actuació policial va ser desmesurada, com van ser inadequades i manipulades algunes de les manifestacions, declaracions, opinions o impropis que vam sentir en aquelles dates.

Però la crítica a l'actuació de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil que vaig fer en el seu moment i que mantinc no pot justificar, llevat que se'n vulgui fer un aprofitament descarat, la legitimitat d'aquell dit «referèndum». Sense les mínimes garanties, sense cens, sense controls, ni junta electoral, ni interventors, sense el reconeixement de cap altra força política que les mateixes que el convocaven, no es pot parlar d'un referèndum ni suggerir-ne cap efecte més enllà de constatar, això sí, una gran mobilització popular.

Però el Govern de la Generalitat i la majoria parlamentària que el sustenta han anat creant una realitat paral·lela, prescindint no només de l'ordenament jurídic sinó també de la mateixa realitat del país. Les primeres autoritats de Catalunya han repetit durant aquests anys que els efectes d'aquest procés sobre la societat catalana eren i serien innocus.

«No hi hauria ruptura social», deien, però avui la fractura de la societat catalana és ja una evidència. La unitat civil del poble de Catalunya, tan llargament conreada per tots, ha deixat d'existir. «No sortiríem d'Europa en cap cas», deien, i totes les

autoritats europees sense excepció han expressat amb claredat el punt de vista que vostès ja coneixen. «No hi hauria fugida de bancs ni d'empreses», deien, però un conjunt molt rellevant de grans empreses i mitjanes, que representen gairebé el 30 per cent del PIB català, i moltes de petites, han pres la decisió de traslladar la seva seu social. El vicepresident del Govern i conseller d'Economia treu importància a aquest fet, desconeixent o no volent reconèixer que darrere la sortida de la seu social ve la sortida de la seu fiscal i després la dels estats majors d'aquestes companyies, i que això tindrà gravíssimes conseqüències en termes de PIB, d'ocupació i de lideratge econòmic. Els efectes seran tremendament nocius per a la societat catalana. És el que penso.

El Govern del senyor Rajoy tampoc ha encertat el camí, ho dic avui en aquestes circumstàncies i en aquest format parlamentari, però ho he dit reiteradament al llarg d'aquests cinc anys en el Senat i en les meves declaracions públiques. He insistit, sense ni embuts ni ambigüitats, en la necessitat d'un canvi d'actitud també del Govern espanyol. Poden consultar, senyors i senyores diputats, el diari de sessions a la meua pàgina web i hi trobaran totes aquestes manifestacions.

Li he dit al president del Govern espanyol que la pitjor manera de treballar per al que diu «*la unidad de España*» era fer el que ell feia: no fer res. Li he dit al president espanyol que ell té part de la responsabilitat en la degradació de la situació política. Li he dit al president espanyol que calia parlar de política, de reformes; que calia entendre el malestar català i buscar vies de solució. Li he dit, a més a més, que aquestes vies existeixen i les he explicades, allà, al Senat, i aquí, a Catalunya.

El Govern espanyol ha delegat la seva iniciativa en fiscals i jutges, i la iniciativa per a la resolució dels problemes polítics no pot estar en seu judicial. L'obcecació d'uns, la desídia d'altres i el silenci còmplice de molts ens han portat a una situació gravíssima i a una evident degradació de les nostres institucions. És imperatiu evitar el xoc de trens que ara ja no és una metàfora, sinó una realitat que ja ha produït efectes, que no són provisionals sinó que deixaran ferides molt profundes.

El Govern de Catalunya i la seva majoria parlamentària han de corregir el rumb. No es tracta de rendició, com he sentit en boca d'algun conseller, es tracta de trobar sortides. Evitar l'aplicació del 155 de la Constitució és possible convocant les eleccions al Parlament, també amb l'anunciada presència, si és que es materialitza, del president al Senat.

Avui, demà, dijous o el mateix divendres, el president de la Generalitat pot donar per acabada una legislatura que no té ja continuïtat ni programa, dissoldre la cambra i convocar eleccions anticipades. Hi ha sortides a l'actual bloqueig. Hi ha una majoria a les Corts Generals disposada a endegar la reforma de la Constitució. Crec que ens podem donar una nova oportunitat. Avui això està en mans del president de la Generalitat.

Acabo. La solució no la trobarem fora de l'Estat de dret. Hem d'evitar la declaració unilateral d'independència i podem evitar el 155. Jo no vull ni una cosa ni l'altra. Encara és possible que el president Puigdemont prengui decisions per al restabliment democràtic, per evitar la trencadissa, per pensar menys en l'èpica i en la transcendència històrica i més en les solucions possibles als problemes presents. Ho pot fer, a ell li correspon fer-ho. Ho hauria de fer, al meu entendre, per patriotisme, per defensar l'autogovern i per donar la veu als ciutadans de Catalunya, per tal que s'expressin en un procés electoral net, transparent, legal i amb totes les garanties.

Si el camí escollit és aquest segur que ens trobarem per al bé del país i de la seva gent. Evidentment, amb mi, evidentment, podrien comptar-hi.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies. Abans de donar la paraula al següent senador, permetin-me que rectifiqui un petit error que he comès quan he fet la benvinguda. M'he deixat el se-

nador Xavier Alegre. Benvingut, també, a aquesta comissió i disculpeu, se m'ha saltat.

Donaria la paraula, doncs, com no pot ser d'una altra manera, a l'excel·lentíssim senador Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol (senador)

Moltes gràcies, president de la comissió. Senyors i senyores diputats, companys, senadors..., jo el primer que vull dir és que quan vaig rebre la comunicació, la informació de que se'ns convocaria als senadors a una trobada, a una reunió, a una compareixença amb els diputats, amb els senadors autonòmics, de designació autonòmica, la meva primera reacció va ser de satisfacció. I va ser de satisfacció perquè, després de gairebé dos anys de legislatura, aquells que ens van encarregar representar la Generalitat de Catalunya en el Senat a Madrid, ens cridaven per conèixer la nostra feina, cosa que a mi em sembla normal, que em sembla lògic, i que el que resulta sorprenent és que s'hagi tardat dos anys.

I també..., si m'ho permeten, el que també resulta altament..., no sé si sorprenent, però segur preocupant, és que aquesta inquietud per conèixer quin és el nostre parer o el nostre posicionament no es basi en els problemes reals que han tingut els catalans al llarg dels dos darrers anys; dos darrers anys que vull recordar, són..., han estat anys durs per molts homes i dones de Catalunya. No en va, sortim de la pitjor crisi econòmica que ha viscut el nostre país en els darrers seixanta i setanta anys. I, en aquest període de temps, en el Senat, igual que en el Parlament de Catalunya, però en el Senat, que és el que avui ens pertoca aquí, hem estat treballant, alguns, i hem estat portant iniciatives i propostes per complir el que era la nostra obligació, que era representar la Generalitat, i, per tant, el conjunt d'homes i dones de Catalunya, més enllà de la seva ideologia i més enllà de la seva forma de pensar.

I, com dic, doncs, en aquests anys de postcrisi econòmica... –és cert que encara hi han moltes famílies, moltes empreses, molts autònoms que ho estan passant malament–, com dic, aquest..., la majoria d'aquest Parlament, i ho vull especificar, la majoria d'aquest Parlament no ha tingut a bé interessar-se per la feina que hem fet els senadors.

Jo els puc respondre per mi. Jo duc a terme aquesta doble condició de senador autonòmic i diputat al Parlament, i algú podria pensar que he dedicat més la meva atenció a aquesta cambra, però els puc garantir que s'ha fet un treball molt important, i en el meu cas, doncs, en menys de dos anys he tingut l'honor de posar veu en qüestions tan importants com l'Agència Europea del Medicament, en polítiques de territori de Catalunya per millorar les autovies sobre dret comunitari, reforma constitucional, el Corredor Mediterrani, propostes sobre el litoral català o infraestructures ferroviàries. Sobre aquests temes, sobre aquestes qüestions que afecten a la majoria o a molts catalans he tingut intervencions en el Ple del Senat, i, com dic, trobo a faltar, doncs, que no hagin tingut l'interès, la majoria parlamentària d'aquest Parlament, per conèixer què és el que estàvem fent.

Sí que és cert que el Senat s'ha convertit en un instrument per part d'alguns senadors... –és una opinió subjectiva, i això, doncs, evidentment, cada u pot interpretar el que consideri oportú–, però sí que el Senat s'ha convertit per a alguns senadors en un instrument de repetició –en un instrument de repetició– d'intentar fomentar el debat, de portar la crispació del debat, de les polítiques per intentar separar Catalunya de la resta d'Espanya. Els haig de dir que aquí a mi, com a senador del Partit Popular, no m'hi han trobat. Jo he estat dedicat a intentar presentar propostes i donar veu a aquells temes que són problemes reals, que, com els estic assenyalant, tenen els catalans.

Entrant al detall, vostès, avui concretament, volen saber quin és el nostre parer o què és el que..., com veiem el que el Senat, doncs, el proper divendres acabi donant, previsiblement, suport a l'article 155 de la Constitució. I jo els puc assenyalar que,

com a..., ja no com a senador ni com a diputat d'aquest Parlament, sinó com a català, a mi aquest fet i haver de prendre aquesta decisió em produeix molta tristor. Em produeix molta tristor perquè estem davant d'un escenari que era inimaginable. Val a dir que a aquest escenari, a aquesta situació ens hi ha portat un únic responsable; un únic responsable col·legiat que té moltes persones individuals, i és el Govern de la Generalitat, i, d'una manera molt més concreta, el seu vicepresident, el senyor Junqueras, i el senyor..., el seu president, el senyor Puigdemont. Si el proper..., si avui s'ha constituït la comissió que ha d'elaborar els documents i les propostes de l'article 155 perquè el proper divendres acabi sent votat, només té un responsable –només té un responsable– i és el Govern de Catalunya. No hi ha altres culpables, és el Govern de Catalunya, que ha portat les institucions catalanes a una situació límit.

I és evident, com els deia, i ho vull tornar a ressaltar, que no és voluntat ni satisfacció, ni molt menys; al contrari, produeix molta pena i molta tristor haver de prendre una decisió el proper divendres en aquesta línia. Però, per l'altra banda, els vull dir amb total convenciment, amb la seguretat personal i política, que si al final s'acaba duent a terme aquesta votació el proper divendres jo votaré favorablement. I votaré favorablement perquè és l'única manera de garantir l'autogovern a Catalunya, un autogovern que ha provocat la voladura d'aquest en el Govern de la Generalitat i la majoria parlamentària que li dona suport.

En aquests moments l'autogovern, la democràcia i la llibertat a Catalunya estan en risc; i no estan en risc ni per la policia ni per la Guàrdia Civil, estan en risc perquè aquí hi ha un govern que ha decidit, ja fa bastant de temps, saltar-se la legalitat; ha decidit deixar deseparats la meitat de la població catalana; ha decidit iniciar o finalitzar un procés que irremediablement porta Catalunya i els catalans cap a una única direcció, que és cap al precipici i cap a un forat negre que no sabem com en sortirem.

Per tant, com els estic assenyalant, si al final el proper divendres hem d'acabar els senadors votant aquesta proposta, poden tindre l'absoluta seguretat i garantia que jo ho faré com a signe i com a element de garantia per poder recuperar, amb la màxima celeritat possible, l'autogovern a Catalunya.

Deia el president «ara estem celebrant» –es celebrava el dia 23– «el retorn del president Tarradellas, fa quaranta anys, l'any 1977». I el president Tarradellas va dir una frase que per a mi és cèlebre, deia el president Tarradellas..., va dir moltes coses interessants, eh?, però en va dir una i és que «en política ho pots fer tot gairebé, però el que no pots fer és el ridícul».

Lamentablement, la política catalana i aquells que sustenten el Govern de Catalunya ja no tan sols han superat l'etapa de fer el ridícul, sinó que el que han fet és molt pitjor: posar en risc l'autogovern que tant ha costat i que fa quaranta anys semblava impossible que es pogués arribar a una situació com la que estem vivint ara.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passariem, doncs, a donar la paraula a l'excel·lentíssim senyor senador Francesc Xavier Alegre Buxeda, per un temps màxim també de deu minuts.

Francesc Xavier Alegre Buxeda (senador)

Gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair la invitació a poder venir avui aquí a presentar, a explicar el nostre pensament, el nostre capteniment respecte de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució. Però a mi m'agradaria començar fent una reflexió global, més enllà del 155, m'agradaria fer una reflexió global de què és el que ens ha portat a aquesta situació.

Aquest Parlament i, amb tots els meus respectes, el Govern de la Generalitat han passat per damunt de l'oposició, de l'oposició que representa una part, una majoria de catalans. I ha eliminat sessions parlamentàries de control al Govern des de fa setmanes, sessions, feines de l'oposició que no podem fer, que no poden fer els

meus companys del grup parlamentari, que no poden fer del que hauria de ser el seu treball.

S'ha construït un relat populista basat en la mentida, en la mentida permanent. Fa un mes i mig Junts pel Sí i la CUP van tancar i precintar aquest Parlament. Des d'aleshores aquí no hi ha hagut activitat política més enllà de retornar o reprendre..., per tornar a parlar d'independència i separatisme.

En aquest moment aplicar la Constitució davant d'un cop a la democràcia com el perpetrat els dies 6 i 7 de setembre no és una opció, és una obligació democràtica. La Constitució no és un menú a la carta dels que volen «avui tinc això, demà m'emporto allò altre». No. És un tot en si mateix que ens defensa a tots davant dels que volen saltar-se les lleis. Davant d'un govern que està en contra de la majoria dels seus ciutadans, que s'ha carregat la convivència entre catalans, que ha suspès l'autonomia de Catalunya, que ha trepitjat els drets dels diputats de l'oposició, que ha segrestat el Parlament i l'ha tancat, s'ha de restablir l'Estatut i la Constitució a la nostra terra, a Catalunya.

La mayoría de catalanes quería que el *president* Puigdemont parara su golpe a la democracia. La mayoría sabíamos que no lo iba a hacer. Solo buscaba y busca dividir a Cataluña, enfrentar a los ciudadanos y, lo que es más grave, sacarnos del contexto general de la Unión Europea.

Después de las palabras del jefe del Estado, su majestad el rey, de la actuación del poder judicial y de la ciudadanía que se ha manifestado en las calles, el Gobierno ha decidido actuar y aplicar la Constitución. Cuando un gobierno –permítanme que lo diga– se declara en rebelión, pisotea derechos y libertades y deja de garantizar los servicios, el Gobierno de la nación tiene la obligación de actuar.

A Catalunya estem davant d'un cop, com deia, a la democràcia i, sobretot, davant d'una ruptura de la convivència. Nosaltres, el meu grup polític, volem que es restableixi, com a primera mesura, la convivència a Catalunya; volem que es restableixi la convivència entre els ciutadans de Catalunya, que no hi hagi una divisió frontal entre els ciutadans de la nostra terra. No volem més enfrontaments. No volem veure com s'assetgen tribunals i seus de partits, com..., se acosa a cuerpos policiales ni cómo se señala a ciudadanos que no piensan como el presidente Puigdemont y el vicepresidente Junqueras.

Yo tengo la convicción de que estamos ante un proyecto excluyente y xenófobo. (*Remor de veus.*) Una región rica y próspera como Cataluña...

El president

Demanaria, demanaria –permeti'm– silenci als... Senyor Bonvehí, com a president de la comissió, no li he donat la paraula. Entenc que estic fent un esment a demanar silenci, que el demanaré per a tots de la mateixa manera. Dit això, demano silenci davant de les intervencions dels senadors. Gràcies. (*Veus de fons.*) De la mateixa manera. De la mateixa manera demano a tots els diputats que tinguin la cura responsabilitat de formar part d'aquesta comissió i envers els senadors que han tingut a bé venir a comparèixer.

Dit això, espero que no ens tornem a trobar en aquest absurd.

Gràcies.

Francesc Xavier Alegre Buxeda

Puc continuar, president?

El president

Com no pot ser d'una altra manera. Té la paraula.

Francesc Xavier Alegre Buxeda

Gràcies. Una regió rica i pròspera com és Catalunya no pot ser notícia perquè hagin fugit més de 1.200 empreses que representen el 30 per cent del PIB. L'economia

també necessita seguretat jurídica, saber que els governants compliran les lleis. Per això és important actuar.

Per acabar..., no hay nada más constitucional que aplicar la Constitución, para proteger a todos los ciudadanos. El presidente Puigdemont y el vicepresidente Junqueras están fuera de la ley y la ley es la garantía frente a gobernantes arbitrarios que quieren imponer sus criterios y no respetan a quienes piensan diferente.

El pueblo de Cataluña somos todos los catalanes y habría que devolverles la voz convocando unas elecciones autonómicas. Si ustedes me preguntan hoy qué haré este próximo viernes, evidentemente, como senador del Grupo de Ciudadanos, votaré afirmativamente a la propuesta del Gobierno.

Moltes gràcies, senyor president. I moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Bé, moltes gràcies. Passaríem, doncs, a l'excel·lentíssima senadora Sara Vilà i Galan, per un temps màxim de deu minuts. Quan vulgui, té la paraula.

Sara Vilà Galan (senadora)

Moltes gràcies. D'entrada, voldria saludar tota la gent que avui ens segueix des de casa o des de les xarxes. Agrair l'oportunitat que ens dona el Parlament de venir a explicar el nostre posicionament, ja que no tenim gaires oportunitats de fer-ho, i esperem que en un futur, doncs, puguem continuar col·laborant Parlament i senadors designats pel Parlament per a aprofitar més les sinergies.

Soc senadora del Grup de Catalunya Sí que es Pot, designada pel Parlament, però també formo part d'un grup de vint diputats, que és Unidos Podemos, En Comú Podem i En Marea. Unes forces democràtiques de l'Estat que representen forces que s'obren pas al País Basc, al País Valencià, a Galícia, a les Balears, però també a Madrid i també a Andalusia, com hem vist en les darreres manifestacions pacífiques a moltes places de ciutats importants de tot l'Estat espanyol.

Forces polítiques que reconeixen que Catalunya és una nació i que té dret a decidir el seu futur en un referèndum pactat amb l'Estat i que no comparteixen les mesures repressives que està aplicant el Govern del Partit Popular. Com sabeu, Unidos Podemos - En Comú Podem - En Marea és tercera força al Congrés i al Senat i, per tant, una part important de la que ens enorgullim, perquè demostra que sí que hi ha algú a l'altra banda i que la política d'aliances és real i ha de continuar creixent.

Anant al gra, el nostre posicionament és de rebuig frontal a l'aplicació de l'article 155 a Catalunya i a la pèrdua del nostre autogovern. I, al mateix temps, pensem que una declaració unilateral d'independència en aquests moments només pot fer que empitjorar la repressió del Govern del Partit Popular.

Intentarem explicar que la interpretació que fa el Partit Popular de l'article 155 és inconstitucional en si mateixa. L'article 155 de la Constitució espanyola, tal com l'ha interpretat i pretén dur-lo a terme el Govern del Partit Popular, és una agressió política i social contra la societat catalana, el seu autogovern, però també una agressió a la mateixa Constitució. La manera en la que el Partit Popular vol aplicar l'article 155 xoca frontalment amb l'article 2 de la Constitució, el del dret a l'autogovern de les nacionalitats que integren Espanya.

El 155, com el 116 o com la suspensió de la Constitució en determinades investigacions tenen i han de tenir un caràcter d'excepcionalitat i, per tant, han d'estar molt ben delimitats en el temps. En aquest cas no sabem quant temps pot durar la seva aplicació i obrim un meló perillosíssim que és que l'excepció es pot convertir en la norma. La no acotació del 155 en el temps es converteix en la derogació de la mateixa Constitució. El 155 no es pot utilitzar per a convocar eleccions, sinó per a corregir una mesura concreta que s'està incomplint des del Govern d'una autonomia.

Dissoldre el Parlament per part del president del Govern és del tot inconstitucional, perquè vulnera els drets de representativitat dels diputats i de les diputades. El 155 suposa un descontrol del Senat sobre el Govern de l'Estat al no tenir mesures

concretes. Cessar el major dels Mossos d'Esquadra o controlar TV3, en tot cas, són mesures que li correspondria prendre al Senat, però, en canvi, es deixa tot en mans del Govern del Partit Popular. Per tant, la manera en què es vol aplicar el 155 contempla mesures no ajustades a l'articulat constitucional i conculca drets fonamentals de la mateixa Constitució.

Mariano Rajoy ha pres el 155 pel que no és, l'ha «tunejat» completament i està prenent competències, al gust, d'una comunitat autònoma. Si bé el 155 no queda prou definit en si mateix, certament, en la Constitució, la interpretació de la seva indeterminació no pot suposar mai un xec en blanc.

No estem davant d'un problema jurídic, estem davant d'un problema polític. La política no es pot reduir al dret processal. A l'estat de dret no hi cap tot i especialment no hi caben els que no volen prendre decisions polítiques i s'amaguen darrere de jutges, darrere de fiscals, darrere de policies per a no aportar solucions polítiques a un problema real.

L'aplicació d'aquest article 155 tindrà conseqüències polítiques: el camí que s'obre amb aquesta interpretació, ho hem dit, és *molt* perillós. I ja hem vist les temptacions de l'oposició a Castella - la Manxa o a Navarra: «Govern amb el que discrepo, Govern que tatxo d'inconstitucional i li aplico el 155».

La cursa sobre qui és més inconstitucional ens porta a la reducció a l'absurd i a una degradació de la mateixa Constitució. Segons Pérez Royo, i no ho diem nosaltres, la Constitució del 78 era un punt de partida pel que fa a l'encaix territorial, un pacte escàs, si es vol, després d'una dictadura feixista, certament, però mai va ser entès com una estació final.

Després del referèndum sobre l'Estatut d'autonomia del 2006 i l'aprovació al Congrés, el Partit Popular va aconseguir que el Tribunal Constitucional fes seva la posició que l'Estatut no cabia a la Constitució del 78. Difícilment quan la Constitució i el poder judicial es converteixen en propietat privada d'un partit o més, aquests poden continuar garantint la convivència. Molt possiblement en la via de la unilateralitat el Partit Popular ha vist una oportunitat per a fer realitat els seus somnis: recentralitzar més l'Estat i carregar-se l'estat de les autonomies i el «*café para todos*» que ni ells mateixos van voler votar. Si no aturem aquesta disbauxa, el que ens juguem és una regressió a un estat predemocràtic.

Les conseqüències socials de l'aplicació del 155 també són moltes: una regressió a les èpoques prodemocràtiques no només seria un desastre per a l'autogovern de les diferents nacions històriques i les autonomies, sinó que comportaria també greus conseqüències socials per a la gent. La classe treballadora, els aturats, els autònoms, les petites i mitjanes empreses venen d'una greu crisi econòmica que encara no s'ha superat, i si s'està superant ho fa amb més precarietat, amb pitjors salaris i amb pitjors condicions laborals.

Ens ho hem de dir, a més, a Catalunya plana el sentiment de tristesa, que cada dia està més lluny de la revolució dels somriures. Això ens hauria de fer reflexionar. Una recentralització de les institucions que estan més a prop dels ciutadans significa pitjors serveis públics, uns serveis públics que ja han patit les retallades dels successius governs del Partit Popular, però també dels successius governs de Convergència i Unió.

De la mateixa manera que no podem permetre que la crisi econòmica sigui l'excusa per a retallar els nostres drets laborals i socials, no podem permetre que la crisi territorial a la que ens ha portat el Partit Popular per no buscar solucions polítiques a la demanda de Catalunya sigui la regressió institucional. Qui acabarà pagant l'escapçament de l'autogovern seran els de sempre, les classes populars.

L'aplicació del 155 no és un atac a l'independentisme, és un càstig col·lectiu. És un càstig col·lectiu per a tota la ciutadania de Catalunya, independentment de les seves creences polítiques, però també suposarà una regressió per al conjunt de l'Estat

espanyol, fent honor a aquell popular refrany que diu que «*cuando veas las barbas de tu vecino cortar, pon las tuyas a remojar*».

No donarem suport a l'aplicació de l'article 155. Entenem que és un atac a Catalunya i al seu autogovern. Així mateix, tenim prou raons per a pensar que es tracta d'una aplicació inconstitucional i de molt difícil aplicació, una autèntica aberració jurídica. I davant d'aquesta aberració jurídica i política que pretén el Govern del Partit Popular, què volem?, què demanem?, què proposem? En primer lloc, parar màquines; deixar enrere la crispació, els termes bel·licistes, les acusacions permanents, fugir de temptacions partidistes, aquelles temptacions que ens porten a dir que quan pitjor, millor per als nostres objectius. Potser millor per als nostres objectius, però quan pitjor, pitjor per a la gent, per a les classes populars, que són les que reben enmig d'aquesta lluita, com vam veure l'1 d'octubre.

Guanyar temps, en segon lloc. Guanyar temps, com deia ahir la Comissió per al Diàleg. Cal passar dels monòlegs –els monòlegs fets per a escoltar-se a un mateix– als diàlegs, escoltant els altres. Ningú ha de sortir humiliat ni derrotat, perquè això es tradueix en una pèrdua de drets i llibertats de la gent més senzilla, de la ciutadania que avui ens mira i ens escolta.

I en tercer lloc, continuarem apostant pel diàleg i cal una solució pactada al conflicte, cal un referèndum pactat, que és el que vol el 80 per cent de la ciutadania de Catalunya i pel que hauríem d'estar treballant amb els nostres representants polítics en aquests moments. Necessitem solucions polítiques i responsabilitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, a donar la paraula a l'excel·lentíssima senadora senyora Mirella Cortès i Gès. Té la paraula per un temps de deu minuts.

Mirella Cortès i Gès (senadora)

Gràcies, president. Diputats, diputades, senadores, senadors, bona tarda. Les senadores i senadors designats pel Parlament de Catalunya compareixem aquesta tarda a la Comissió d'Asseriments Institucionals del Parlament de Catalunya, com se'ns ha demanat, per expressar el nostre posicionament a la cambra alta de les Corts Generals de l'Estat entorn l'article 155 i del Reglament del Senat espanyol que el Partit Popular, el Partit Socialista i Ciudadanos volen aplicar a Catalunya.

Sens dubte vivim un dels moments polítics més importants i de més calatge històric per a Catalunya en els últims quaranta anys, tant pel procés com per les conseqüències que té i que tindrà a Catalunya i a l'Estat espanyol. Un procés polític que hauria d'haver culminat amb una entesa política entre ambdós governs. Però a les demandes de diàleg per part de la Generalitat de Catalunya el Estado respon amb la violència desfermada, no només policial sinó també judicial i política.

Tot i així, fins a l'últim moment continuarem apellant al diàleg entre institucions, perquè forma part del tarannà del poble de Catalunya resoldre pacíficament els conflictes polítics. Ho hem demostrat a bastament en manifestacions multitudinàries que han colpit l'opinió pública mundial, i seguirem aquest camí pacífic i democràtic.

Amb tot, a l'altra banda de la taula, però, no s'hi asseu ningú, i ens topem amb un mur infranquejable que impedeix el diàleg, que no vol escoltar i que repeteix la tirallonga argumental del compliment de la *ley*. Una constitució que no reconeix que les llibertats catalanes son prèvies a aquesta Constitució. Una constitució que nega que els catalans i les catalanes tenim el dret a decidir el nostre futur. Unes lleis que no estan al servei de la ciutadania, sinó al contrari: conceben la ciutadania al servei de la legalitat, i la legalitat al servei del Partido Popular. Han estat capaços de canviar la Constitució espanyola quan els ha convingut en vint-i-quatre hores o també la llei del Tribunal Constitucional en lectura única i tràmit d'urgència.

Les lleis són impossibles de canviar degut a la majoria parlamentària del Partit Popular que conforma el Senat d'Espanya. I amb la llei electoral actual sempre

serà així. I és davant la reiterada negació de canviar les lleis per adaptar-les al desig majoritari de la ciutadania de Catalunya que el Parlament, en representació d'ella i afirmant la nostra condició de nació i el nostre dret a decidir el nostre futur, ha aprovat unes lleis pròpies per regular el nostre dret a decidir i la nostra transició cap a la república catalana.

Tot plegat absolutament legal i legítim, i com a senadora elegida pel Parlament de Catalunya, designada pel Parlament de Catalunya, és el meu deure defensar la legalitat catalana i la voluntat majoritària del Parlament de Catalunya, de la ciutadania. Aquest és el meu deure i aquest és el compromís que aquí reitero davant d'aquesta cambra, i així ho faré aquest divendres també davant del Senat d'Espanya.

Diuen que el Senat és la cambra de representació territorial, però la majoria absolutíssima del Partit Popular impossibilita qualsevol mena de diàleg, i això ho hem patit personalment els senadors i senadores que representem Catalunya i els Països Catalans. No s'aprova pràcticament res del que els nostres grups parlamentaris presentem a debat. Encara puc recordar i recordo l'últim debat de pressupostos en què el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va presentar al voltant de mil esmenes, fruit de les propostes recollides pel territori català i pel conjunt dels Països Catalans, i el PP va etzibar-nos que de les esmenes presentades per Esquerra Republicana «aprobarían entre cero y ninguna».

Aquest és el capteniment per procurar que equitativament el conjunt de les disset comunitats autònomes...? Això és procurar per tots els territoris? Aquest és el seu diàleg? Aquest és el menyspreu als qui no segueixen el seu joc. Fixin-se, els grups parlamentaris minoritaris al Parlament de Catalunya decidiran respecte als assumptes de Catalunya des del Senat, fins al punt de voler depositar un govern i un parlament *legals*, legalment i democràticament escollits, quan en realitat al territori català són minoria. Una gran incongruència, no troben?

Diuen que el Senat és la cambra de representació territorial; permetin-me que ho dubti. Bé, permetin-me que els digui rotundament que això no és veritat. No ho és.

L'aprovació de l'article 155 a la cambra alta de las Cortes Generales, el Senat, representa els interessos d'uns partits: Partit Popular, Partit Socialista i Ciudadanos. Uns partits que són residuals en aquest Parlament i que no tenen (*remor de veus*) cap senador...

El president

Demanaria silenci a la resta de diputats, si us plau.

Mirella Cortès i Gès

Gràcies, president.

El president

Diputats, senyors diputats, demanaria curiositat, responsabilitat envers el càrrec. Me sembla que ja hem advertit per primera vegada, és la segona vegada i els demanaria, si us plau, que respectin el torn de paraula, igual que volem sempre que sigui respectat el nostre.

Continuï, si us plau.

Mirella Cortès i Gès

Gràcies, president. L'aprovació de l'article 155 a la cambra alta de les Cortes Generales, al Senat, representa els interessos d'uns partits, Partit Popular, Partit Socialista i Ciudadanos, residuals en aquest Parlament i sense cap senador elegit directament pels catalans. Volen vèncer al Senat el que no són capaços de vèncer a les urnes a Catalunya.

Això evidencia encara més la manca de legitimitat del Senat com a cambra de representació territorial. Però hi ha una legitimitat més gran que no reconeixem: al Senat no li reconeixem cap legitimitat, cap, per decidir sobre la nostra autonomia,

sobre les llibertats catalanes, i menys amb la manca de democràcia demostrada en tot el tràmit d'aplicació de l'article 155.

Esquerra Republicana hem presentat un escrit de reconsideració de l'acord de la Mesa del Senat de dissabte passat, perquè el Partit Popular i el Partit Socialista van donar llum verda a les mesures del Gobierno per a la liquidació de l'autonomia de Catalunya amb una manca de democràcia i amb una vulneració de drets.

Primer, van convocar la Mesa del Senat, representada pel Partit Popular i pel Partit Socialista, sense convocar abans la Junta de Portaveus, la qual té representació plural de tots els grups parlamentaris. En canvi, la Mesa no té representació de tots els grups parlamentaris.

Segon, han creat una comissió mixta, a la seva mida, esquivant la Comissió de Comunitats Autònomes.

I, tercer, d'aquesta manera han relegat els drets dels senadors designats pel Parlament de Catalunya, que no podem tenir ni podem participar, no tenim veu a participar com a oradors en la comissió.

Com ja he manifestat aquest matí al Senat, considero que l'aplicació de l'article 155 ha estat una vulneració de drets als senadors, un atropellament a les institucions catalanes i un cop d'estat a Catalunya, amb una finalitat que és la finalitat de liquidar l'autonomia i l'autogovern a Catalunya. El Senat s'ha convertit en l'instrument de les majories populars i socialistes per aixafar els qui pensen diferent que ells.

Però, senyores i senyores, no tot el que és legal és legítim. Som polítics i hem d'aportar solucions polítiques, i la interpretació de la llei i l'aplicació de l'article 155 que fa el Govern de Mariano Rajoy, amb el seguidisme del Partit Socialista i de Ciudadanos, és un autèntic cop d'estat a Catalunya i a la democràcia, una autèntica repressió, una pèrdua dels drets i de les llibertats del poble de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Donaríem, doncs, la paraula a l'excel·lentíssim senador Bernat Picornell. Té la paraula per un temps màxim de deu minuts.

Bernat Picornell i Grenzner (senador)

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, senadors, senadores. Avui compareixem tots els senadors designats pel Parlament de Catalunya amb l'objectiu d'informar sobre l'aplicació de l'article 155 i el seu tràmit al Senat.

Voldria dividir la meua intervenció en dos blocs. Primerament, explicant el paper que juga el Senat en la tramitació d'aquest article 155, i a continuació sobre l'aplicació i efectes que pot produir el mateix article.

En primer lloc, deixin-me que em centri en el paper de la cambra alta en el si del sistema parlamentari espanyol. És una qüestió que no em sembla menor si parlem de com s'està utilitzant el Senat per a l'aplicació d'aquest tràmit constitucional.

A parer nostre, el Senat, malgrat que està facultat per fer-ho, no està legitimat en absolut per dur a terme aquest tràmit, ni de fons ni de forma. La forma cal dir que no ens ha sorprès. Els grans partits de l'Estat utilitzen les cambres de les Corts a plaer seu; fan i desfan sense importar-los les formes; veten, entorpeixen, no cedeixen i prohibeixen tant al Congrés com al Senat. Però és al Senat on la majoria absoluta del Partit Popular fa més que evident aquesta actitud de mirar molt per sobre de l'espall de la resta de grups parlamentaris. Només a tall d'exemple –una situació que no s'ha viscut mai en aquest Parlament–, en aquesta cambra, el Partit Popular ocupa la totalitat de les presidències de les comissions, excepte una, i passa la piconadora, com ha fet, per exemple, amb l'article 155. Per debatre sobre el procediment, per fixar calendari, per explicar el tràmit, la Mesa del Senat ni s'ha dignat a convocar la Junta de Portaveus fins avui.

Per altra banda, el reglament preveu que sigui una comissió, la Comissió General de Comunitats Autònomes, que amb els senadors designats per les cambres

territorials debatin sobre aquesta qüestió. Però tampoc. El Partit Popular i el Partit Socialista han acabat fent una comissió a mida per a aquest debat; una comissió que tindrà només, per cert, quatre senadors catalans.

Entrant en el fons de la cambra, deixin-me que faci un repàs sobre què és exactament el Senat. És una cambra de suposada representativitat territorial, on el Partit Popular obté el 33 per cent dels vots de l'Estat, i, en canvi, obté un 46 per cent de la cambra, pel que fa als electes, i un 56 per cent del total de la cambra, entre electes i designats. Cal recordar que en els últims vint anys el Partit Popular ha gaudit, gràcies també a aquest sistema, de gairebé tretze anys de majories absolutes.

És una cambra que té l'obligació de celebrar, per exemple, un debat anual sobre el territori i les diferents comunitats autònomes i el seu estat, i que fa ni més ni menys que dotze anys que es neguen a convocar-lo.

Una cambra que –i deixin-m'ho dir– ha intentat amagar polítics de l'Estat amb casos de corrupció a les seves espatlles, alguns d'ells encara en actiu. I, si m'ho permeten, els posaré uns quants exemples, perquè no em sembla menor.

Jaime González Taboada, cap iniciativa ni intervenció en un any de legislatura, esquitxat pel cas Púnica i senador; Pilar Barreiro, acusada de frau, falsificació de documents, prevaricació i suborn, dues preguntes al Govern com a balanç de feina de l'últim any, també esquitxada pel cas Púnica; José Luis Sanz, amb una causa oberta de presumptes delictes continuats de prevaricació; Juan Soler-Espiauba, nom que apareix en diferents informes policials per presumptes irregularitats en construccions i redacció de contractes urbanístics; Juan José Imbroda, senador que, per cert, va titllar els independentistes catalans de «piraos», que porta disset anys de senador i ha fet un total de setze intervencions, acusat també de prevaricació, i posteriorment va veure arxivada la seva causa. Aquest senador, per cert, té pendent una sol·licitud de reprovació, però, com que tenen la majoria absoluta a la cambra, la té bloquejada, i ara, precisament, ostentarà la vicepresidència de la comissió que tractarà el 155. María José García-Pelayo, sis intervencions en quatre anys, també acusada de prevaricació i falsificació, i posteriorment també es va acabar arxivant la seva causa. També podem parlar del vicepresident del Senat, Pedro Sanz, amb una causa oberta a hores d'ara al Tribunal Suprem, sobre presumpte delicte urbanístic, o el mateix president, Pío García-Escudero, citat a declarar dues vegades com a testimoni perquè apareix en els papers de Bárcenas, i que ara presidirà la comissió del 155.

Sobre senadors cessats i acusats de casos de corrupció trobem acusats pel cas Gürtel o Púnica, com hem comentat, com Luis Bárcenas, Jesús Sepúlveda, dels que apareixen, doncs, poquíssimes intervencions, o cap directament, en els molts anys que han ostentat la condició de senador. Em sembla molt il·lustrador aquest repàs de l'estat actual del Senat, per conèixer exactament, doncs, amb qui estem parlant, de què estem parlant.

Entrant, ara sí, en l'aplicació i efectes que pot suposar que el Senat doni llum verda al Govern per aplicar l'article 155, jo destacaria la incertesa política a què ens sotmet justament aquest article. Quines garanties tenen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que no se'ls vulnerin els drets bàsics i fonamentals amb l'aplicació de l'article? Si abans d'aprovar-lo formalment ja es van violar, què passarà ara? Tenim garanties que s'asseguri el lliure pensament i la possibilitat d'expressar-se amb total llibertat? Tenim garanties de la llibertat de premsa? Els professionals dels mitjans de comunicació podran seguir fent la seva feina sense que ningú els dicti a l'oïda? Què passarà amb els drets laborals dels i les funcionàries de la Generalitat de Catalunya? Quines garanties tindran els docents a l'hora de desenvolupar la seva tasca? I al Parlament, la seu de la sobirania del nostre país, quines garanties tindran els electors que els seus vots serveixin per seguir legislant i desenvolupant la tasca parlamentària encomanada? Quina validesa té el decret aprovat pel Govern espanyol

en el moment que algunes de les coses explicades allà són posades en qüestió o matisades pels mateixos ministres que el van aprovar.

Des d'Esquerra Republicana creiem que totes aquestes preguntes tenen una sola resposta: el Govern espanyol farà i desfarà sense pietat sobre les institucions i els pilars fonamentals de la nostra societat. En conseqüència, a parer nostre, és un cop d'estat encobert, perquè cap de les mesures previstes estan dintre de la mateixa Constitució que diuen defensar.

El poble de Catalunya ja es va expressar lliurement a les urnes l'1 d'octubre i el 27 de setembre de 2015, i aquest proper divendres una cambra, a parer nostre, deslegitimada per fer-ho decidirà sobre la totalitat dels i les catalanes, una cambra que ha nomenat una comissió sense gairebé cap català, com dèiem abans, però, en canvi, decidirà sobre Catalunya. Un senat que no té cap representant electe del Partit Popular, un senat que no té cap representant electe del Partit dels Socialistes, un senat que no té cap representant electe de Ciutadans, una cambra on tots els senadors escollits a les urnes votaran en contra del 155.

Com a senadors designats pel Parlament de Catalunya, crec que és el nostre deure, i des d'Esquerra Republicana així ho farem, comprometre i defensar la legalitat del nostre Parlament, del mateix Parlament de Catalunya, i el conjunt de les institucions de Catalunya, començant per la mateixa Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies. Donaríem la paraula, doncs, a l'excel·lentíssima senadora senyora Elisabeth Abad i Giralt.

Elisabeth Abad i Giralt (senadora)

Bona tarda. Gràcies, president. Diputats, diputades, en primer lloc, donar les gràcies per donar-me l'oportunitat que pugui exposar el meu posicionament envers l'aplicació de l'article 155, d'acord amb la carta rebuda perquè participés en aquesta compareixença, que no cap reunió, sinó compareixença.

Si realment es decideix per l'article 155, aquest té un primer apartat per plantejar les normes que han de ser complides per les comunitats autònomes. Però en l'apartat segon, que regula l'execució de les mesures previstes, el Govern diu: «Podrà donar instruccions a les comunitats autònomes...», ho reitero: «donar instruccions». Per tant, dit això, cessar un president, un vicepresident, tot un govern, és donar instruccions? Això és carregar-se la democràcia. Entenc que en cap cas parlem de donar instruccions, parlem de control i d'intervenció de les competències reconegudes a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que, per cert, ja va ser laminat en el seu moment. La competència de dissoldre el Parlament és una modificació flagrant de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; Estatut, per cert, votat i aprovat per la majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. És, una vegada més, al meu entendre, un atemptat contra la democràcia, un atemptat i una agressió a la voluntat de decidir de tot un poble.

Totes les mesures previstes –les sis generals; les singulars, sobre determinades àrees, i les transversals–, entenc que van dirigides, al meu entendre, a tallar d'arrel l'autogovern reconegut en l'article 2 de la Constitució. Per reconduir el tema de la unitat d'Espanya es fa ús del mateix article 2 i es carreguen així l'Estat de les autonomies i totes les seves competències, com el cas de la Policia de Catalunya, el cas de Mossos d'Esquadra, Ensenyament, mitjans de comunicació, entre d'altres; i, per descomptat, el finançament autonòmic, que, com vostès ja saben, en aquest moment ja està bloquejat i intervingut per un decret llei. Un altre cop, un cop d'estat a la Constitució, i també a l'Estatut.

Però, mirin, especialment greu és el que es decideix envers la sobirania del Parlament de Catalunya, ja que la voluntat popular queda reduïda a una simple funció de representació, funció representativa. Tota iniciativa del Parlament, el meu Parla-

ment, pot ser vetada per un òrgan de l'Estat que serà qui ho decidirà. Incomprensible, un altre atemptat contra la democràcia.

Vaig acabant. També recordar que es donen sis mesos per convocar eleccions, però ara es veu que aquests sis mesos també són insuficients, ja que la vicepresidenta del Govern del partit del senyor Mariano Rajoy ens diu i anuncia que pot prorrogar-se aquest termini fins que ells ho vegin bé. També un atemptat contra la meva..., contra la democràcia.

Finalment, l'article 155 és, al meu entendre, una amenaça, una amenaça que contravé a tota la legitimitat, que va en contra del que va ser una elecció dels ciutadans de Catalunya a les urnes un 27 de setembre i que amb la majoria dels seus diputats es va elegir el president de la Generalitat i el nomenament del Govern. I l'aplicació d'aquest 155 contravé, un cop més, a una elecció d'acord amb les normes democràtiques dels representants del poble de Catalunya. L'amenaça de l'aplicació de l'article 155 és l'amenaça d'un cop d'estat vestit de legalitat, l'amenaça d'utilitzar la força per fer complir la voluntat d'un poble que el dia 1 d'octubre va decidir, legítimament, el seu futur nacional. I això no fa riure.

Ara sí que, per acabar, el que no s'ha aconseguit a les urnes –ho recordo, el PP és la cinquena força al Parlament de Catalunya– ho faran amb l'aplicació de l'article 155, en nom de la Constitució. El que vostès volen, amb la utilització de la Constitució espanyola i, per descomptat, de l'article 155, és un govern del PP a la Generalitat de Catalunya, un govern sense ser escollit pels ciutadans de Catalunya.

Per tot això, com a senadora del PDCAT escollida pel Parlament de Catalunya, votaré «no» sobre el requeriment del Govern del Senat, votaré «no» a l'aplicació de l'article 155, votaré «no» a qualsevol atac a la democràcia i a les institucions legítimes de Catalunya, votaré «no» a l'ús inapropiat del PP, juntament amb els seus amics de coalició, Ciutadans i PSOE, per fer-se amb un govern no escollit pel poble. Perquè això, al meu entendre, sí que és saltar-se la legalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Donaríem, doncs, per finalitzar, l'últim torn, la paraula a l'honorable senador Josep Lluís Cleries.

Josep Lluís Cleries i González (senador)

Molt bé, molt bona tarda. Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, senadors, senadores, bé, agrair aquesta compareixença, poder-la fer per explicar, doncs, el nostre posicionament en aquesta tramitació de l'aplicació de l'article 155 a través del Senat, que és qui la Constitució preveu que ho apliqui i que, per dir-ho així, autoritzi el Govern a aplicar unes mesures determinades, perquè el que diu la Constitució espanyola és: «aplicar unes mesures determinades i donar unes indicacions a les autoritats de la comunitat autònoma».

A mi em va fer gràcia, l'altre dia –bé, dic «gràcia» per dir-ho d'alguna manera–, quan el senyor Rajoy va dir que tot va començar amb la sollicitud d'un referèndum acordat a les Corts Generals i que es va tramitar des d'aquí, al Parlament. Jo crec que li falla la memòria, al senyor Rajoy, perquè on va començar tot va ser quan vam aprovar aquí, al Parlament, un estatut, que, per cert, el president del Partit Socialista del Govern d'Espanya en aquell moment va dir que «*apoyaré el Estatuto que salga del Parlament*», mentre n'hi havia un altre que deia: «*Cepillaré el Estatuto que salga del Parlament*», del mateix partit, no? I aquesta va ser la realitat que ens vam trobar, i, tot i *el cepillado*, el Parlament de Catalunya hi va donar el vistiplau, les Corts Generals hi van donar el vistiplau, es va votar; al Partit Popular se li hauria de posar la pell de gallina, perquè es va tramitar constitucionalment, seguint fil per randa tot el que marca la Constitució, i el que ens vam trobar és que, al cap d'un temps d'estar aprovat aquest Estatut de Catalunya i referendat pel poble de Catalunya –per tant, ja havia passat per la sobirania del poble de Catalunya–, el

Partit Popular va anar per tot Espanya *recogiendo firmitas contra Cataluña*, amb algun membre destacat, que el tenim de senador i que per Andalusia va fer, fins i tot, anuncis a la ràdio.

Allá empezó todo, senyor Rajoy; és així, allà va començar. I ens volen vendre una altra pel·lícula, perquè allà es va veure que Catalunya, faci el que faci, ho faci constitucionalment, ho faci del dret o de l'inrevés, com que ens estimen tant, ens perseguiran sempre. I aquesta és la realitat. I avui veiem com amb l'aplicació d'aquest article 155, amb un gran pacte del nacionalisme espanyol, perquè és un pacte del nacionalisme espanyol, format pel Partit Popular, pel Partit Socialista Obrer Espanyol, veig que també pel Partit Socialista de Catalunya i per Ciudadanos, doncs, resulta que apliquen aquest article 155.

I vull recordar, perquè és bo, que el Senat té una composició molt especial que fa possible la majoria absoluta del Partit Popular. I ho diré amb dos exemples fàcils i ràpids. Catalunya té 7 milions i mig d'habitants; tenim vint-i-quatre senadors entre els electes i els designats. Una altra comunitat –el de menys és el nom, perquè no tinc re contra aquella comunitat ni contra ningú–, amb 2 milions i mig d'habitants, té exactament trenta-nou senadors. Set milions i mig d'habitants, vint-i-quatre senadors; 2 milions i mig d'habitants, trenta-nou senadors. I després la gent es pregunta: «Com és que el Partit Popular té majoria absoluta? Per això, perquè l'Espanya profunda, de l'interior, doncs, té aquestes quantitats de senadors i senadores.

I què ens trobem, aquí a Catalunya? Que, tenint el 16 per cent de la població, només tenim el 9 per cent de senadors i senadores del Senado de España. I què passarà, pel que s'ha dit i pel que sembla? Doncs, que el 87,5 per cent dels senadors de Catalunya, que representem Catalunya, votarem en contra de l'aplicació d'aquest article 155, pel que s'ha anat anunciant; no soc endeví, sinó pel que s'ha anat dient. I, com s'ha dit, aquesta cambra territorial, que té una comissió general de comunitats autònomes, està paralitzada, aquesta comissió, i no es reuneix. I fins i tot, com s'ha dit, hi ha una moció que demana el relleu del president d'aquesta comissió. I no es reuneix, entre altres coses, per no veure aquesta sollicitud, quan té el Partit Popular majoria absoluta i que no pateixi, el senyor Imbroda, i que ens vagi dient «*piraos*», que no passa res: allà es pot dir de tot. I aquest senyor és el que resulta que ha de parlar del territori, eh?, en el Senat, i és el que dirigeix la comissió general, i et tracta així perquè no penses com ell.

Tenim un govern de l'Estat que parla de legalitat i de constitucionalitat i de constitució, que aquests, per cert, es deien Alianza Popular en aquell moment, i no van votar la Constitució, però són els que donen lliçons de Constitució.

I què ens trobem amb l'aplicació d'aquesta Constitució? Doncs, caram, que si qui l'aplica és qui no la va votar i no la coneix, anem malament. I quan un llegeix l'article 155 de la Constitució espanyola –que el tinc aquí copiat però no pateixin que no els hi llegiré–, doncs, resulta que veus que tot el que s'aplica no té res a veure amb aquest article i, per tant, és *inconstitucional* el que fan. I ho dic jo que, la veritat, la Constitució aquesta, en aquests moments, no m'emociona, tot i que la vaig votar. I això ho he dit moltes vegades al Senat, que jo vaig votar la Constitució, però la que s'aplica, amb la que es va votar, no hi té res a veure.

Fixin-se, l'aplicació aprovada pel Consell de Ministres és un atac a la democràcia, en primer lloc, perquè oblida la voluntat expressada a les urnes pel poble de Catalunya el 27 de setembre de 2015. Li és igual el que vam votar els catalans i catalanes, els és igual absolutament, i els són igual absolutament l'autogovern i les institucions catalanes.

Perquè tothom s'omple la boca del president Tarradellas, ja m'està bé, però recordem que quan va venir aquí el president Tarradellas va ser precisament quan encara no teníem Constitució. I es va restablir la Generalitat republicana, que es va donar continuïtat. I aquí hi va haver un senyor que tenia una visió d'estadista, tot i que

podíem no compartir moltes de les seves idees, que era el senyor Suárez, i va dir: «Aquí, per donar sortida a Catalunya, hi ha aquesta proposta.»

Avui, el Partit Popular no té la capacitat que va tenir el senyor Suárez de dir: «Dialoguem i busquem una sortida», perquè el diàleg ha estat un monòleg. Quan han vingut a parlar aquí han vingut a parlar als seus, però no ha vingut a parlar amb la societat catalana ni amb el president de la Generalitat, que, això, alguna vegada també –i ho recordaran els senadors i senadores– jo, al senyor Rajoy, li he dit: «Estaria bé que vingués a parlar, a part de als seus, amb qui governa a Catalunya.» Perquè és una manera de saber què opina la majoria, perquè les majories es conformen així.

El 155, com he dit abans, diu: «Donar instruccions a les autoritats de la comunitat autònoma.» En cap cas permet decapitar –políticament, s'entén– el president i el Govern de la Generalitat de Catalunya.

I, en aquest sentit, què ens faran a partir de dissabte? Bé, de dissabte no, perdó..., perquè tenen tanta pressa..., diuen que no hi ha pressa però ja es reuneixen el mateix divendres. Quan acabem del Senat, es reunirà el Consell de Ministres per nomenar aquesta autoritat, que resulta que no respectarà la voluntat popular dels catalans i catalanes i nomenaran un govern d'època digital: a dit.

I, per tant, doncs, això és absolutament antidemocràtic. I volen imposar aquest Govern no democràtic. I, per tant, nosaltres, com a catalans, ens sentirem..., o jo, com a Josep Lluís, em sentiré estafat. Perquè jo aquest Govern no el reconeixeré mai, mai reconeixeré un govern imposat. El 155..., perquè això ja ho vaig aguantar molts anys amb un senyor que es deia Franco. I ara tot el que s'està fent té tuf a franquisme.

El 155 no permet convocar eleccions per part del *presidente* del Gobierno, de cap manera. Perquè hi ha un article, que és el 152 –que també estaria bé que se'l legissin–, que diu que un estatut només es pot modificar a través dels mecanismes que preveu l'Estatut. I només pot convocar eleccions a Catalunya el president de la Generalitat. I el senyor Rajoy mai serà el president de Catalunya, gràcies a Déu, i, per tant..., i sobretot als catalans i catalanes, perquè Déu en aquests casos no acostuma a dir res. (*Veus de fons.*) Però és cert que això anirà per aquí. I, per tant, nosaltres no podem entendre que el senyor Rajoy, o el seu virrei, ens vingui aquí a convocar unes eleccions.

El 155, ja que aquí hi ha diputats i diputades, tampoc permet limitar la capacitat d'aquest Parlament a parlar del que vulgui, perquè ara estableixen la censura. És a dir, li diran a aquest Parlament de què pot parlar i de què no. Jo, per tant, no puc entendre que senadors catalans vulguin limitar la llibertat d'expressió dels seus diputats i diputades, no ho puc entendre, de cap manera –no ho puc entendre. I no limita només la llibertat d'expressió, sinó que limita la llibertat de reunió i ja, també ho sabem, la d'informació. Perquè, fixeuvos, quan han dit que volen intervenir Catalunya Ràdio, TV3 i...

El president

Senyor Cleries, disculpi, però se li ha esgotat el temps.

Josep Lluís Cleries i González

Em deixarà...

El president

Si vol, acabi –acabi–, però amb brevetat.

Josep Lluís Cleries i González

Molt bé. Gràcies i disculpi. És que no he volgut llegir-ho i, de vegades, té aquests problemes això. El que..., ara m'ha fet perdre on estava... (*Veus de fons.*) Ah, sí, que els comitès de Ràdio i Televisió Espanyola diuen: «Ja ens aniria bé tenir aquí tota aquesta objectivitat que no tenim.»

Per tant, demanant disculpes, si m'he allargat, ens va costar molt aconseguir l'autogovern amb la dictadura i després d'una dictadura, com per deixar-nos-el prendre ara. I, per tant, per part meva personal i per part del Partit Demòcrata Europeu Català donarem un «no» rotund a aquest 155 que és un cop d'estat emparat falsament en la Constitució espanyola.

Moltes gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies. Passariem, doncs, a donar la paraula als diferents grups parlamentaris i començarem pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Bienvenidos, señores senadores. Bienvenidos, especialmente, los senadores de Esquerra Republicana y de Convergència Democràtica de Catalunya, que están dando un golpe a la democracia, que no están respetando las leyes que nos unen a todos, las que a todos nos obligan y que, sin embargo, han comparecido en esta comisión.

Nosotros, desde la presidencia que tenemos, como es tradicional, en la Comisión d'Afers Institucionals, no nos hemos opuesto a que ustedes comparecieran aquí. A pesar de que ya les digo que ustedes no están respetando las leyes, nosotros hemos querido hacerlo y a pesar de que ustedes, cuando hicimos la comisión de investigación del juez Vidal ustedes, a esa comisión, sus partidos, se opusieron a que se celebrara. Interpretando nuevamente el Reglamento de este Parlamento de forma que se estirase como un chicle ustedes evitaron que se investigase lo que ocurrió con el juez Vidal, que estaba con usted, señora Cortès, y que estaba con usted, señor Picornell, allí, en el Senado, haciendo de laboratorio de ideas de cómo incumplir la ley, cómo ficharnos a todos los catalanes y de cómo obtener censos de maneras ilegales, como después ha sido evidente que se estaba haciendo. Así que me alegro de verles a ustedes aquí, porque esto, señores, es una democracia y por eso están ustedes hoy aquí.

También quiero saludar respetuosamente al *molt honorable president* Montilla. Le saludo contento, además, de hacerlo desde el principal partido de la oposición. Ya ve usted que aquella profecía que le hizo usted al señor Rivera, de que íbamos a desaparecer, cuando ellos eran tres diputados, no se ha cumplido: hoy somos el primer partido de la oposición. Señora Mirella Cortès, no somos un partido residual. Mire algo las noticias de Cataluña: somos los líderes de la oposición en este Parlamento. Y respete usted..., que tiene un partido que nunca jamás metió veinticinco diputados en el Parlament de Catalunya, respete usted a los 750.000 votantes de Ciudadanos, que son tan catalanes como usted. Y eso les quería decir.

Y a usted, señor Montilla, agradecerle su presencia y decirle, también, que nosotros consideramos que, con usted, en cierta forma, empezó todo. (*Veus de fons.*) Empezó todo con esos tripartitos que hacían ustedes con Esquerra Republicana, con el señor Carod-Rovira, con ese estatuto que resultó que era inconstitucional. Y después usted se fue a una manifestación, que casi le pegan los mismos que ahora enarbolan las esteladas y le critican a usted. Y tuvo que salir allí, a protegerse, en una manifestación que decía que «Som un nació» y que ustedes compraban el marco de los nacionalistas, que decían: «el dret a decidir», que ahora ya se atreven a decir: «dret a l'autodeterminació», pero que tampoco existe en nuestro ordenamiento internacional, más que para las colonias. Y ya no somos las colonias, tenemos..., nunca hemos sido unas colonias, tenemos las empresas..., o teníamos, las empresas del IBEX en la Diagonal. Ahora ya no las tenemos, porque se nos están yendo –se nos están yendo– de Cataluña las empresas que estaban encabezando la entrada de Barcelona. Pues eso: con usted empezó todo, señor Montilla. Usted compró el marco, usted compró el marco del nacionalismo por parte del Partido Socialista.

El Partido Popular, con su ausencia de proyecto de una España moderna, integrada en la Unión Europea, una unión europea que es la garantía de los derechos y libertades, la garantía de la paz que se ha disfrutado dejando atrás ese siglo XX, lleno de guerras, de nacionalismos y de dictaduras..., en ese proyecto moderno, ese donde ustedes no nos metieron. Y pactaron, tanto el Partido Popular como el Partido Socialista, con los partidos nacionalistas que dieron paso luego a los gobiernos de Artur Mas. Donde estaba, por cierto, o en uno de ellos, el señor Cleries, en aquel *govern dels millors*, que eran en realidad los que *retallaven millor*, que era... Usted estaba en la *conselleria* d'Afers Socials y fue de los que más se distinguió por los recortes que tuvieron que hacer ustedes. Para tapar esos recortes empezó todo esto, para tapar todo eso, esos recortes, y la corrupción de su partido, de su fundador, el señor Jordi Pujol, que les ha dejado en lo que les ha dejado a ustedes, que de ser un partido que tenían sesenta y dos diputados las encuestas les están dando quince en el mejor de los casos. Entonces todo eso ha cambiado en ese tiempo.

También le felicito, al señor Cleries, porque ustedes tienen grupo en el Senado gracias al Tribunal Constitucional, que ustedes recurrieron cuando la Mesa les denegó grupo, y ustedes, para poder obtener ese grupo y obtener el dinerito sí que se fueron al Tribunal Constitucional. Y el Tribunal Constitucional les dio la razón, y ustedes están aquí, que cuando quieren ya les vale y recurren al Tribunal Constitucional.

Bueno, pues, sobre la base de esos errores y de ese inmovilismo de los últimos gobiernos de Rajoy hemos llegado hasta aquí, hasta esta escalada antidemocrática de los últimos meses, una escalada que empeoró definitivamente en ese Pleno vergonzoso que pudo contemplar toda Cataluña y todo el resto de España, de los días 6 y 7 de septiembre, donde se silenció a la oposición, se despreció a los letrados de esta cámara, se despreció al Consell de Garanties Estatutàries; se ignoró el Reglamento, se ignoró al Tribunal Constitucional y a todas nuestras normas democráticas.

Así hemos llegado a un parlamento que ya no se convoca desde hace un mes y medio. Estamos en una comisión que no se ha querido convocar para hablar de las cosas que importan a los catalanes y que se ha convocado para oír hoy a los senadores, que estamos encantados de que estén aquí, pero es la única actividad parlamentaria que se está desplegando desde que Junts pel Sí y la CUP secuestraron nuestro Parlamento y lo pusieron al servicio de su proyecto secesionista.

Desde entonces no funcionan las instituciones democráticas, no podemos controlar al Gobierno de la Generalitat. Debe ser el único gobierno democrático de Europa que no puede controlarse por su Parlamento. ¿Y ustedes dicen que se están cargando el Parlamento y nuestras instituciones por aplicar la Constitución? ¿Son ustedes quienes se atreven, después de cargarse la autonomía catalana, a reprochar el que se aplique la Constitución democrática?

Miren, la situación en Cataluña es muy grave. Tenemos una situación de ruptura de convivencia. Todos, en nuestras familias, tenemos personas que se han peleado, que han discutido por aquello que ustedes han llevado a las mesas de todos los catalanes y a las conversaciones de todos los catalanes y a los grupos de WhatsApp de todos los catalanes, en los que si se habla de política hay que advertir *«no parlem de política, perquè no ens posarem d'acord, perquè ens barallarem»*. Así es lo que está pasando en Cataluña. Se han cargado ustedes la convivencia de las familias, de los amigos, en el trabajo.

Han provocado ustedes una fuga empresarial sin precedentes: se han ido más de 1.300 empresas. Pese a que hay algunas asociaciones empresariales que pertenecen a los partidos que están en el Gobierno, que se levantan y ovacionan al señor Mas, luego resulta que las principales empresas de Cataluña se van. Y se lo advirtieron a ustedes, señores del PDECAT y señores d'Esquerra Republicana, que si ustedes querían declarar la independencia las empresas se irían. Y se están yendo –se están yendo.

Por tanto, el *president* Puigdemont tiene todavía la ocasión de rectificar. Pero nosotros ya sabemos que no lo va a hacer –no lo va a hacer. Y, por tanto, la única salida es echarlo democráticamente y que los catalanes elijan a un presidente que lo hayan elegido ellos de verdad, y que no lo haya puesto el señor Mas a dedo, como ha hecho con el señor Puigdemont; al señor Puigdemont, al final, no lo ha votado nadie.

Y, por cierto, cuando se vota en Cataluña... Estaban ustedes hablando del Senado y de la falsa representatividad respecto a los votos. Estamos muy de acuerdo, en Ciudadanos. Mire, una de las cosas que proponemos en Ciudadanos –a ver si nos ayudan ustedes– es cargarnos el Senado; es modificar la Constitución y cargarnos el Senado. ¡Fíjese usted! Y hacer una nueva ley electoral más proporcional, que aquí en Cataluña nosotros se la proponemos y ustedes no quieren. Y a ustedes, que se quejan de la representatividad del Senado, he de recordarles que la mayoría que ustedes tienen en el Parlamento para declarar ilegalmente una independencia se la da esa ley española e injusta –que para eso son ustedes muy españoles– que quieren aplicar en el Parlamento, y no son capaces de hacer una más proporcional. ¿Por qué? Porque así tienen la mayoría que les permite, con menos votos, declarar la independencia.

Miren, queremos unas elecciones, unas elecciones con urnas de verdad, con las debidas garantías, con un censo, con una junta electoral y con recuentos que no sean en las iglesias, como hemos podido ver en los vídeos de YouTube. Miren, para conseguir esas urnas hay que aplicar la Constitución española, y hay que aplicar la Constitución española, en definitiva, para recuperar la convivencia entre los catalanes; para recuperar la estabilidad económica, que se va no por cuestiones de anti-políticas...

El president

Senyor Carrizosa, ha d'anar acabant.

Carlos Carrizosa Torres

Acabo enseguida, señor presidente. Gracias.

El president

Gràcies.

Carlos Carrizosa Torres

La estabilidad económica se recupera dando estabilidad jurídica, que es lo que no tenemos ahora por su culpa. Y, por último, para recuperar la autonomía de Cataluña, que está anulada por un gobierno irresponsable presidido y vicepresidido por los señores Puigdemont y Junqueras.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari Socialista. I, en nom d'aquest grup, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies. Gràcies, president. Bona tarda a tothom. I agrair també la presència i les intervencions dels diputats..., dels senadors i senadores de designació autonòmica que avui ens acompanyen –alguns hem estat companys aquí, també, en el Parlament, d'altres ens coneixem– i al president Montilla.

Els haig de dir que fa catorze setmanes que aquesta comissió, la Comissió d'Afers Institucionals, no es reuneix, i és evident que estem en aquesta situació excepcional. A mi m'ha agradat escoltar les intervencions especialment dels senadors d'Esquerra Republicana i també del PDECAT explicant quines són les tècniques i les pràctiques que practica el Partit Popular a les altres cambres autonòmiques..., a les cambres a nivell general, però els podem dir que d'aquestes en coneixem perquè és pràctica habitual aquí: des del 6 i 7 de setembre no hi ha control al Govern al nostre país; hi ha un govern que governa, però que no és controlat, i tenim un parlament que no l'ha tan-

cat ningú, l'ha tancat la majoria independentista, que no ens deixa reunir comissions com aquesta. Així que els agràim la seva presència i els trasludem també, doncs, aquestes catorze setmanes, eh?, des del 19 de juliol, que no es reuneix la comissió primera, eh?, la comissió més institucional del nostre Parlament després del plenari.

Els hem convocat i han comparegut per parlar sobre l'aplicació i els efectes del 155, de l'article 155 de la Constitució espanyola, i certament se'ls ha demanat un exercici de prospectiva política, perquè això no ha tingut lloc. De fet, s'ha activat l'article 155, però estariem més parlant en un àmbit de política-ficció, perquè, del cert, fins el divendres que es produeixi aquesta votació, si s'arriba a produir..., i els haig de dir que la nostra intervenció avui en aquesta comissió, però sempre, des del primer moment, és que no s'arribi a produir aquesta votació el proper divendres en el Senat. Perquè, de fet, és un fet no volgut, l'activació d'aquest article 155, excepte, en aquest cas, del diputat Tardà, que el 2012 va dir que seria fantàstic que s'activés l'article 155, en una conversa amb Pablo Iglesias, i també dels companys de Ciutadans, que també sembla que ho volen, i només veient el *to bronco* de les intervencions que hi estan havent en aquesta comissió es veu que, a aquests fronts, a aquests extrems, sembla que els agradi el «com pitjor, millor». I nosaltres, per la part que ens toca com a socialistes, lamentem que en la pitjor crisi d'estat que hem tingut des de fa molts anys al nostre país el debat i la «bronca» que es trasllada a les institucions s'assembli molt al de les xarxes socials, s'assembli molt als eslògans que podem sentir pel carrer. Perquè nosaltres sí que estem preocupats, suposo que com la major part de la ciutadania.

És una crisi d'estat. El president Montilla ho va dir fa deu anys a Madrid –la desafecció que hi estava havent per una part important de la ciutadania– i avui ho ha tornat a recordar, i jo vull subratllar aquesta desafecció i també l'anomalia. I en això el senyor Cleries feia el repàs de com es va aprovar el nostre Estatut, que està vigent. S'ha descuidat la foto del president Mas amb el president Zapatero, de l'Estatut *cepillado*; la pot incorporar quan faci el repàs. Però sí que és cert que hi ha una anomalia en el nostre Estatut, i els socialistes treballem per restablir aquesta anomalia amb un nou acord que pugui ser votat per tots els catalans, que això també la senyora Vilà, quan repassava i feia la proposta, també, parlant de votar un acord..., doncs, aquí també ens podríem trobar.

Els hi deia, els socialistes hem treballat abans, treballem ara i treballarem sempre per reconduir aquest anomalia. Els deia que la manera de reconduir-la nosaltres l'entenem que és a través del diàleg. I ningú com els socialistes i, permetin-me també, ningú com el Miquel Iceta està treballant pel diàleg i per la no aplicació del 155. Perquè hem alertat des de fa molt de temps en aquesta cambra, ho ha fet el president del Grup Socialista en el faristol moltes vegades, dels costos de situar les institucions fora de la llei. Alguns dels senadors també s'hi referien en les seves intervencions. Hem anunciat, hem advertit, hem reclamat que no es situïn les institucions fora de la llei. L'hi vam dir al president Mas en la seva investidura: les institucions ens representen a tots i ningú pot posar fora de la llei les institucions, per molt que ho demanin una majoria de diputats o moltíssims ciutadans al carrer.

El Govern té una majoria per governar però no té una majoria..., ni mai estarà legitimat saltar-se, desconèixer o no respectar les lleis que el legitimen per estar al capdavant del Govern. Per això els socialistes ens oposem a la desobediència que s'ha instal·lat en aquesta cambra i en el Govern de la Generalitat, i de manera ferma farem una defensa dels interessos dels catalans i del conjunt de la ciutadania en contra d'aquesta desobediència.

Va ser el 6 i 7 de setembre –moltes intervencions s'hi han referit–; és on es va consumir aquesta ruptura de les institucions catalanes amb la legalitat, i això es va fer anant en contra dels drets dels diputats de l'oposició, trepitjant i triturant l'Estatut d'autonomia, i això en contra de l'opinió dels lletrats de la cambra, del Consell de Garanties Estatutàries i del mateix Tribunal Constitucional.

Tot i així vostès van continuar, el Govern va continuar tirant endavant; va fer l'1 d'octubre, l'Estat va ser incapaç d'aturar aquell exercici, hi van haver unes càrregues policials que nosaltres vam denunciar, molt desproporcionades. Però és evident que no hi ha un mandat; no existeix un mandat de l'1 d'octubre que permeti posar en marxa cap de les lleis que van aprovar de manera fraudulenta en aquest cambra.

I ho hem dit moltes vegades: una minoria no pot imposar-se a una majoria. Ara sembla, per les informacions que estem tenint, que ara volen aixecar aquesta suspensió d'aquesta DUI que no es va fer, i, per tant, ben bé no sabem on estem legalment, però sí que sabem on estan les empreses, que estan marxant de Catalunya; sí que sabem on estan les entitats financeres, que ja han canviat la seva seu del nostre país, i sí que sabem, i ho coneixem perquè ho veiem cada dia, el neguit, la incertesa i la por de moltes famílies, de molts botiguers, de petits comerciants. Nosaltres davant d'aquesta situació, ho hem dit moltes vegades, no es pot posar les institucions fora de la legalitat, i, per tant, necessitem situar-les com més aviat millor en aquesta legalitat.

Els socialistes no volem la independència de Catalunya, tot i que ens sembla una idea tan defensable, i pels mateixos canals, que el federalisme que defensem nosaltres. I és evident que quan les institucions es situen fora de la legalitat s'ha de tornar a aquesta legalitat al més aviat possible, i això es pot fer de manera voluntària, i per això estem reclamant que el president Puigdemont convoqui eleccions; si no es fa de manera voluntària, certament hi ha mecanismes legals oportuns.

El Govern d'Espanya ha activat, com faria qualsevol estat de la Unió Europea, i per garantir la vigència de l'estat de dret, l'article 155 de la Constitució. I hem de dir que el 155 és un mecanisme de coerció federal com existeixen a moltes altres constitucions: Alemanya, Suïssa, Àustria, Itàlia, Portugal, els Estats Units. Però ho hem de deixar clar: el 155 no és un article d'iniciativa de l'Estat; és un article de conseqüència quan hi ha aquesta vulneració dels drets. I, per tant, totes aquestes conseqüències negatives que han explicat els senadors per nosaltres tenen una manera molt ràpida i molt fàcil de que no tinguin lloc i no succeeixin. Perquè, si ningú vol veure aplicat el 155, està en mans i només està en les mans del president Carles Puigdemont. I per això des del PSC hem emplaçat el president Puigdemont a recuperar aquesta legalitat.

I hem dit que ho pot fer per dues vies: pot convocar eleccions en el marc de l'Estatut d'autonomia i amb la Llei orgànica de règim electoral o pot anar al Senat –el dijous està convidat a anar al Senat– i allà pot restablir, pot afirmar el restabliment de la vigència de l'Estatut d'autonomia a Catalunya i oferir diàleg polític. Ho deia el president Montilla en la seva intervenció: estem davant d'un problema polític, necessita una solució política. I nosaltres no neguem les dificultats i el problema que hi ha al nostre país; més de 2 milions de catalans volen marxar d'Espanya, però estem convençuts que hi ha molts més catalans, i les darreres enquestes d'aquest cap de setmana així ho diuen, que volen un acord per renovar el pacte de 1978.

Acabo, perquè crec que em deuen quedar pocs segons o pocs minuts..., acabo per traslladar dues idees que voldria aprofitar en aquestes compareixences. Torno a reclamar al president Puigdemont, a Carles Puigdemont, que convoqui eleccions o que vagi al Senat i que iniciï el diàleg per a un pacte d'estat des del restabliment de la legalitat del nostre país, que es va perdre el 6 i 7 de setembre, i també a totes les forces polítiques, als diferents grups parlamentaris, d'aquí, del Senat i del Congrés dels Diputats, fer la nostra feina, no fer monòlegs successius, cadascú amb el seu ideari, sinó fer la nostra feina, que és aportar solucions al conjunt de la ciutadania; a uns, superar l'immobilisme de la literalitat de la Constitució, que després no en van ser tan defensors en el seu moment fundacional, però també, als altres, evitar l'aprofundiment en el trencament dels principis bàsics de la nostra convivència, que són les lleis que ens legitimen a tots per estar aquí.

Acabo, president. Nosaltres, els socialistes, fins l'últim moment intentarem evitar l'aplicació del 155 i fins a l'últim moment exigirem al molt honorable president que retorni les institucions a l'Estatut d'autonomia i convoqui eleccions ja, perquè està en les seves mans evitar l'aplicació del 155.

Gràcies.

La vicepresidenta en funcions

Moltes gràcies, diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot; el seu president, el senyor Josep Lluís Franco Rabell, té la paraula per una estona de deu minuts.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies. Moltes gràcies als senadors i senadores que avui ens acompanyen. Jo voldria fer només un esment al principi, i és que nosaltres, com a formació política, com a espai polític, que som partidaris de resoldre els problemes polítics en termes polítics i de practicar el diàleg, pensem que seria una bona iniciativa que tots plegats abaixéssim el to bel·licista de les nostres intervencions; ho dic perquè parlem amb tanta freqüència acusant-nos mútuament i alternativament de practicar els cops d'estat que el dia que hàgim de fer front a un veritable cop d'estat no sé com l'anomenarem.

Jo els voldria fer algunes reflexions i algunes preguntes, als senadors i senadores que ens acompanyen. La primera qüestió ha estat, una mica de passada, apuntada per la diputada Eva Granados, que em precedia, i es referia a una qüestió que em sembla cabdal i que els voldria demanar la seva reflexió o el seu parer, i és si són vostès conscients de que el que estan debatent, el que hauran d'afrontar vostès en la propera sessió, en el proper Ple del Senat, no és un debat sobre un problema o un conflicte territorial –que ho és, ben entès–, sinó la crisi d'estat més important que coneix aquest país des de la restauració de la democràcia. Jo crec que és important que no es perdi de vista de què estem parlant.

Un dels elements fonamentals dels pactes, dels equilibris i de l'arquitectura política de la Transició té a veure, va tenir a veure i va ser determinant..., justament el restabliment previ de la Generalitat de Catalunya. Sense aquest restabliment de la Generalitat jo crec que tots, amb la perspectiva, podem dir que hauria sigut difícilment pensable una tal adhesió de la ciutadania de Catalunya a la Constitució del 78. Per tant, en un debat, una situació en què està en qüestió –i això és el que a nosaltres ens preocupa més des del punt de vista d'aquest famós article 155– la continuïtat i la vigència de l'autogovern, de l'Estatut de Catalunya, estem tocant un dels elements clau, una de les pedres cabdals de l'equilibri i dels pactes constitucionals del 78.

I jo suposo, jo diria que això no és una qüestió d'anàlisi; vostès ho tenen al damunt de la taula. Estem davant d'una crisi territorial en què ha intervingut el rei, i no exactament –no exactament– com l'àrbitre que tots hauríem esperat, sinó més aviat com una part belligerant, eh? A alguns ens ha recordat o hem recordat que en la família del nostre monarca hi va haver una època, un moment, en què el seu avi va identificar el destí de la Corona amb el govern de torn, i així li va anar. Que aquest paralelisme serveixi no per fer una analogia abusiva, sinó per subratllar el fet de que estem davant d'una crisi que toca i que afecta el conjunt de les institucions més fonamentals d'aquest país, fins a tal punt que encara no sabem massa bé com s'aplicarà o quin caire tindrà aquest article 155 i ja està sent brandit com una amenaça disciplinària respecte a altres comunitats autònomes, a Navarra, al País Basc i fins i tot a Castella - la Manxa, on m'imagino que el seu bon president, doncs, difícilment es podia imaginar que l'article 155 podria ser d'aplicació també a Castella - la Manxa.

Per tant, estem davant d'una crisi d'estat de grans dimensions. I jo crec que aquesta és la primera reflexió que demanaria als senadors i senadores, perquè efectivament estem parlant d'una disposició que no és cap banalitat, tal com ha estat

plantejada pel Govern del Partit Popular, tal com ha estat dissenyada o anunciada. Ja veurem què en surt del Senat, ja que aquesta serà una de les preguntes que els faré, si vostès compten modular o compten que el debat del Senat pugui modular, definir o acotar l'aplicació del 155. Perquè el que ens ha anunciat el Govern del Partit Popular, en el seu Consell de Ministres, la seva proposta és un míssil a la línia de flotació de l'autogovern de Catalunya: una suspensió, no és una intervenció –una suspensió–, de l'autonomia. I aquí hi ha alguns constitucionalistes, com Xavier Arbós, que diuen: «És molt discutible que es vulgui defensar la Constitució rebentant articles i preceptes constitucionals.» És una primera reflexió i un primer element a tenir molt en compte.

I nosaltres ho diem sense complexos, perquè de la mateixa manera que el dia 6 i 7 de setembre ens vam oposar a la majoria parlamentària en aquest Parlament de Catalunya que es petés l'Estatut de Catalunya, justament recordant alguns preceptes que el senador Cleries esmentava fa un moment, doncs, sense complexos ens oposem a que hi hagi una intervenció de l'Estat en el sentit de qüestionar i d'escombrar l'autogovern i de qüestionar l'Estatut de Catalunya, amb tot el que això significa.

Per això, des d'aquest punt de vista, la meua primera pregunta és doble: si mesuren vostès l'abast de la crisi, i si pensen vostès que hi ha un debat en el Senat per modular o acotar l'aplicació eventual de l'article 155. Ho dic perquè ningú sap exactament fins a on arribarà i què sortirà del Senat. I una decisió d'aquesta transcendència em sembla gairebé una frivolidat que es pugui plantejar com un debat puntual que s'escombra en un dia. Estem parlant d'un debat d'una transcendència excepcional.

Segona..., segon tema. Hi ha un tema, hi ha una qüestió que és que em sembla rellevant també, des del punt de vista jurídic, que és la característica i les mateixes característiques d'aquest Senat. A veure, és veritat que l'article 155 és una còpia de l'article corresponent de la Constitució alemanya –últimament hem hagut de fer tots cursets accelerats de constitucionalisme– amb una diferència, i és que Alemanya té una autèntica cambra de representació territorial. I, dissortadament, el Bundesrat té..., millor dit, el nostre Senat empallideix davant de la comparança amb el Bundesrat. És a dir que una decisió que té aquesta transcendència passa en mans o ha de passar a través d'una cambra que té la legalitat indiscutible, però també una feblesa política i una autoritat política molt minvada per abordar un problema d'aquesta transcendència.

Des d'aquest punt de vista, qüestions que els voldria plantejar: quin és el marge de fiscalització que compten vostès en l'eventualitat de l'aprovació del 155 per fiscalitzar el seu desenvolupament? Perquè la proposta que ens ha fet el Govern, que tenim al damunt de la taula, és la de la constitució d'un directori que d'alguna manera assumiria la direcció i la gestió de Catalunya i que no tindria cap mena de control per part nostra. El nostre Parlament no tindria control sobre qui governa Catalunya efectivament, la qual cosa planteja un problema de legitimitat i polític de primera magnitud.

Segona qüestió: s'han plantejat vostès els impactes socials d'aquest plantejament d'aquesta proposta que fa el Govern? S'ho han plantejat vostès seriosament? Algú ha plantejat algun debat en aquest sentit en el Senat? Ho dic perquè encara no tenim el 155 i no sabem efectivament si serà finalment aprovat. Però ja en els compassos preliminars a l'aplicació del 155, en la intervenció financera de la Generalitat, estem tenint ja una quantitat de problemes enormes de suspensió de subvencions i de recursos que van destinats, per exemple, a empreses del tercer sector i entitats que donen serveis socials a les persones, que ens anuncia que el que pot venir és..., si la Generalitat és intervinguda per una burocràcia incontrolable, pot ser d'un impacte social devastador a Catalunya. Algú s'ha plantejat aquesta discussió o se suposa que això anirà sobre rodes?

Tercera qüestió: la interpretació del que proposa el Govern del PP, perquè hem sentit diverses versions ja. En principi, ens han dit que era una mesura transitòria per

convocar eleccions al gener. Ara, després sembla que no, ara són sis mesos o potser «o *lo que haga falta*». Escolteu, el Senat està disposat a situar Catalunya davant del no se sap què li vindrà? Perquè, en principi, el que diu l'article 155 és que el Senat hauria d'aprovar o de validar mesures concretes i acotades. I aquí el que se'ns demana, el que està demanant el Partit Popular, el Govern del Partit Popular, és un xec en blanc; un xec en blanc i l'obertura d'un període d'incertesa i d'absència de dret, de dret fonamentat, i un període de convulsions econòmiques, socials, institucionals i de tota mena a Catalunya. Jo crec que el Senat hauria de ser responsable de què és el que votarà o què se li proposa per votar.

I, finalment, la qüestió fonamental: davant de la transcendència d'aquesta situació jo cridaria a tots els senadors i senadores a mesurar molt bé el que votaran, a mesurar molt bé les conseqüències, i exigir del Govern, doncs, potser altres alternatives que no sigui aquesta intervenció, aquesta suspensió de l'autonomia de Catalunya.

Jo em pregunto si des del Senat hi ha iniciatives o propostes concretes que siguin contemplades per instar i facilitar que s'obrin vies de diàleg i de negociació entre el Govern de l'Estat i la Generalitat de Catalunya, justament per evitar arribar a una situació tan dramàtica i tan conflictiva, i plena d'incerteses...

El president

Senyor Rabell, ha exhaurit el temps. Hauria d'anar acabant...

Josep Lluís Franco Rabell

...-acabo- i que hauria de cridar el mateix Govern de l'Estat a la reflexió sobre la situació a la qual hem arribat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Bé, després d'escoltar amb molta atenció les intervencions dels senadors, crec que es podrien dividir en dos blocs: d'una banda, la intervenció del senyor Montilla, de la senyora Vilà i del senyor Alegre; i, d'una altra banda, la intervenció dels senadors independentistes. Després em referiré d'una manera més concreta a la intervenció del senyor Montilla.

La senyora Vilà, doncs, ha fet la seva posició típica de la seva formació política. No compartim absolutament res, com es pot imaginar, però, bé, és un debat..., no contestaré perquè tinc el temps que tinc, però és el debat que tenim amb els seus companys aquí en el Parlament.

El senyor Alegre ha fet una intervenció... Compartim moltíssimes coses. De fet, ens ha agradat més la seva intervenció que la del senyor Carrizosa, que s'ha posat en el xip electoral i just en l'hora que necessitem més unitat entre els defensors de la Constitució és quan més radicals es posen. És una cosa que no acabo d'entendre, però, en qualsevol cas, la seva intervenció ha tingut punts molt interessants.

El que no podem acceptar..., perquè la resta de les intervencions, doncs, des de la seva posició política legítima han explicat què faran al Senat, i com ho explicaran, però, el que no podem acceptar de cap de les maneres –de cap de les maneres– és la intervenció dels senadors separatistes; per una raó molt senzilla, perquè no han vingut aquí a explicar la seva posició, han vingut aquí a parlar malament del Senat. Han vingut aquí a *despotricar* del Senat. Han vingut aquí a parlar malament del Senat. Han vingut aquí a dir que el Senat no és legítim. Deu ser que només és legítim el dia de cobrar la nòmina. Aquell dia es veu que es converteixen, vostès, en fanàtics del Senat. Aquell dia no es queixen. L'endemà tornen a parlar malament del Senat.

Mirin, la seva actitud sí que és il·legítima, sí que desprestigia la política, i, en definitiva, és una actitud..., perquè els vull recordar que vostès van jurar o prometre

complir i fer complir la llei i fer la seva feina al Senat. Vostès no estan aprofitant la seva singladura al Senat per defensar els interessos dels catalans allà amb els mecanismes que tenen, sinó per, des d'una visió partidista, parlar malament de la cambra –insisteixo que sembla ser que només els serveix el dia de cobrar la nòmina. Si tan malament s'hi senten allà, pleguin i deixin de costar diners als catalans i a la resta d'espanyols.

Contrasta dràsticament aquesta actitud mesquina, des del punt de vista polític, amb la que ha plantejat el senador pel Grup Popular, el senyor Xavi García Albiol, que ha vingut a explicar la seva feina. Ha vingut a explicar les iniciatives que ha plantejat en termes d'infraestructures, del Corredor Mediterrani, sobre emprenedors, etcètera. Ho ha explicat, des del respecte a la institució a la qual pertany, i que en definitiva aquesta cambra li ha encomanat una tasca, doncs, a fer-la el millor possible. I, per tant, des d'aquest punt de vista, és una intervenció que nosaltres compartim plenament.

Y me gustaría referirme de una forma más concreta y profundizar un poquito más en la intervención del *president* Montilla. Usted sabe..., nosotros le criticamos mucho en su época; yo, incluso, en algunas tertulias he dicho que usted fue un *mal* presidente de la Generalitat de Cataluña. Debo decir que Mas y Puigdemont le han convertido en un coloso, parece usted Adenauer al lado de ellos, cabe decirlo. Pero precisamente por centrarnos en lo que nos une y no en lo que nos separa, no voy a profundizar en algunas de las cosas que usted ha dicho. Ha hablado del origen estatutario del conflicto; pues, a lo mejor se le ha olvidado recordar que antes había habido un pacto del Tinell, que prohibía expresamente participar en esas negociaciones al Partido Popular. No se extrañen luego si no pudimos participar, es que ustedes no nos dejaron.

No creo que el origen estatutario esté en el problema. De hecho, la cosa no debió ser tan traumática cuando Convergència i Unió nos lo votó todo, pocos meses después. El señor Cleries debía estar tan traumatizado y lo pasó tan mal que, entre los meses de noviembre de 2011 y septiembre de 2012, lo votó *todo* a favor del PP en el Senado. Yo no sé cómo pudo soportar usted esa tortura y cómo estaba usted tan traumatizado: *todo* a favor, lo que presentó el Partido Popular. Por lo tanto, no haga teatro, no lloriquee más de lo necesario porque, repito, inmediatamente después de la sentencia del Estatuto ustedes lo pactaron todo en el partido... (*Remor de veus.*)

El president

Demanaria..., demanaria, de la mateixa... Disculpi, diputat, demanaria a la resta de diputats –i de la mateixa manera a algun senador– que respecti també el torn de paraula del diputat que està intervenint. Dit això, continuï.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Por lo tanto, tampoco profundizaré –se ha hecho en algún momento–, pues, en la frivolidad del presidente Zapatero, en prometer cosas que eran imposibles, jugar con la legalidad de una manera, insisto, frívola, con el único objetivo de erosionar al Partido Popular. Prefiero centrarme, por lo tanto, en aquello que nos une y que nos va a seguir uniendo, que es la defensa de la ley, el estado de derecho y las normas elementales de convivencia. Precisamente por eso, me gustaría trasladarle –y con esto acabaré– una última reflexión para intentar aportar algún valor cualitativo a esta comparecencia, por lo menos a la intervención del Grupo Popular.

Mire, ha vuelto usted a hacer referencia a los elementos objetivos de desafección, y la portavoz del Grupo Socialista se ha vuelto a referir a los mismos. Y en aras a esos supuestos elementos objetivos de desafección, usted impulsó un nuevo modelo de financiación que pactó con sus socios de Gobierno, entre los cuales estaba Esquerra Republicana de Catalunya. Todos ustedes hicieron una rueda de prensa diciendo que era un modelo que debía tener veinticinco años de vigencia y que era el mejor modelo de financiación de la historia. En teoría, había trabajado usted con elementos

objetivos –esos a los que se refiere habitualmente. Pues resulta que los socios con los que lo había pactado, a los tres meses –a los tres meses, he revisado las hemerotecas–, ya estaban diciendo que ese modelo era un robo, que se estaba robando, por parte de los españoles, a los catalanes y estaban diciendo de usted que era un *botifler*.

¿Usted cree que se puede confiar y que hay elementos objetivos y racionales sobre los que negociar con esa gente? Yo, por eso, le digo una cosa –y se lo pido con toda la cordialidad del mundo–: cuando vuelva usted al Senado, y tenga que dar los pasos que tenga que dar, no se vuelva a equivocar –no se vuelva a equivocar. Elija adecuadamente a los socios, que somos aquellos que defendemos la ley, el Estatuto de Cataluña, la Constitución y las normas elementales de convivencia.

Gracias.

El president

Moltes gràcies. Passaríem ja a l'últim torn, al grup... (*Veus de fons.*) No, no..., al Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I, en nom d'aquest grup, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí; hola, molt bona tarda. Farem dues prèvies, tres reflexions o preguntes o comentaris que faig o adreço especialment als senadors que ja heu manifestat que sí que donareu suport a l'aplicació del 155, i després intentaré fer algunes al·lusions directes a alguns de vosaltres, tot i que estic convençuda que amb el temps de les intervencions no hi haurà possibilitat de que respongueu a les interessantíssimes preguntes que us estem formulant, i, per tant, humilment, quedaran fetes però ja entenc que segurament no podran ser respostes, eh?

Les dues prèvies són relatives a que diferents de vosaltres heu manifestat, doncs, aquesta oportunitat de comparèixer avui al Parlament. Nosaltres a la Comissió d'Asser Institucionals votem de forma reiterada diferents compareixences de diferents persones molt diferents. Per tant, vostès són lliures de vehicular, via el vostre grup parlamentari de referència, la petició de compareixença, i jo no tinc cap dubte, doncs, que serà votada. Ho dic perquè sembla que és absolutament imprescindible conèixer al detall quina és la tasca que vostès realitzen al Senat. Cap problema, vostès presenten la sol·licitud i segur que serà aprovada.

I la segona prèvia té a veure amb aquesta afirmació reiterada que estem escoltant des de fa temps, no només avui, sinó també especialment quan alguns portaveus i alguns representants de partits polítics van als mitjans, que és que el Parlament està clausurat, el Parlament ha suspès la seva activitat. I jo vull posar en consideració que, com a mínim el nostre grup parlamentari, amb data 29 d'agost, vam suggerir la celebració d'un ple monogràfic sobre els fatídics atemptats succeïts a la ciutat; vam quedar que potser era més oportú, perquè no es va acceptar aquesta proposta, realitzar una CAI monogràfica, aquesta comissió de forma monogràfica, i, per tant, jo no sé per què no se'ns ha convocat, com a mínim, a la celebració de la Comissió d'Asser Institucionals, que ve presidida pel Grup de Ciutadans, (*remor de veus*) per abordar aquestes compareixences que tenien...

El president

Els demanaria silenci, si us plau.

Anna Gabriel i Sabaté

...el suport i la unanimitat de tots. Jo crec que tots enteníem que era important abordar des de les diferents conselleries els fets succeïts. (*Remor de veus.*) Jo no he interromput a ningú, a mi no se m'ha hagut de cridar l'atenció en cap moment. Per tant, jo demanaria que poguéu parlar, com a mínim, amb tranquil·litat.

Per tant, no parlo només de la Comissió d'Asser Institucionals, hi ha altres comissions d'aquesta cambra que no venen presidides ni per nosaltres ni per Junts pel Sí, i que, per tant, haurien pogut estar convocades perfectament. Per tant, això del

Parlament clausurat no ho puc compartir, excepte que estiguen procedint de forma planificada i premeditada per poder aquí alimentar el relat de que el Parlament està clausurat. Això és una altra qüestió.

Vaig a les tres reflexions que adreçava precisament als senadors que sí que ja heu avançat que donaríeu suport al 155. La primera té a veure amb quin enteneu vosaltres que és el paper de la ciutadania en aquesta Unió Europea, que, en els dos exemples més recents que vull citar, parlaria de Grècia, quan en un referèndum legal per part de l'Estat es consulta la ciutadania amb relació a polítiques econòmiques, la participació és altíssima, el sentit del vot també, i, tot i així, el Govern no respecta aquesta voluntat.

Què passa amb aquesta Unió Europea, que jo crec que camina cada vegada de forma més decidida a menystenir la voluntat de la ciutadania i es dibuixa cada vegada més procliu a fer costat a les peticions de lobbys? Jo crec que, de fet, una de les motivacions per aplicar el 155 –i això ho va dir el president Rajoy– és l'interès general, l'interès econòmic. Quin interès econòmic? L'interès econòmic de qui? De certs lobbys, segurament, empresarials, econòmics?

L'interès general, qui el defineix? Què és l'interès general? L'interès del nacionalisme exclouent? Jo crec que..., parlarem també d'interès econòmic i interès general quan veiem que l'Estat no garanteix el dret a l'habitatge, no garanteix el dret al treball per a tothom i no garanteix vides dignes? Aplicarem també el 155 quan estigui en risc l'interès econòmic de les classes populars? O només hi ha un interès econòmic, per vosaltres?

En segon lloc, i s'ha parlat sobradament de la sentència de l'Estatut i si tot va començar allà o no, més enllà de les consideracions que poguessin fer, sí que m'agradaria que poguéssiu plantejar si és que allà comença una operació d'estat, una operació d'estat que va a recentralitzar l'Estat a petició, segurament, d'aquesta Unió Europea que situa l'Estat espanyol en una posició perifèrica i que necessita que s'apliquin polítiques austericides amb molta més contundència i que li fa nosa la garantia de drets civils i polítics.

És probable que el referèndum a Catalunya sigui només una excusa per acabar amb l'Estat de les autonomies, per acabar amb aquell model gestat al 78, perquè estem en una altra situació en la que es requereix suspensió de drets i llibertats per poder aplicar aquestes polítiques econòmiques. M'agradaria que em poguéssiu dir la vostra opinió.

I, en tercer lloc, també m'agradaria saber com enteneu vosaltres, com expliqueu vosaltres, què és el que va passar l'1 d'octubre. I no parlo ni del paper del Govern ni del paper dels grups parlamentaris o del Parlament. Parlo de la gent. És a dir, que aquelles 2.300.000 persones que van passar la jornada que van passar, i ho sabeu, amb l'ocupació policial, amb les càrregues policials que coneixeu també... Vull recordar que els llistats dels ferits no es poden facilitar al delegat del Govern encara que ho solliciti; tenim un respecte escrupolós pels serveis sanitaris, pels seus codis deontològics, però sí que és cert que hi va haver moltes persones ferides. Allò no és un exercici de democràcia, en sentit estricte? No democràcia representativa, democràcia reglamentada de les cambres, sinó «democràcia» en sentit estricte. És a dir, la gent, el *demos*, s'organitza per reivindicar, per plantejar drets civils i polítics. M'agradaria saber si alguna cosa hi ha, d'això, en el que va passar l'1 d'octubre.

I també amb relació a la por i a la fractura social, jo crec que qui va inocular la por a parlar de política va ser el franquisme, en bona part per protegir les famílies, perquè sabien que determinades opcions polítiques havien generat molt dolor. I, per tant, doncs, el «no parlem de política» és una, segurament, de les pitjors herències del franquisme. I, hi ha encara això, quan parlem de la por a la fractura, quan parlem de com de difícil és sostenir el que està passant a Catalunya, perquè hi ha ruptura, estem parlant de que estem avalant la por que va inocular el franquisme a que es parlés de política a les cases?

Vaig a les al·lusions directes. M'agradaria saber si la reforma constitucional a què apella o que allega el Partit Socialista, en aquest cas el senador que aquí ens representa..., vostè creu que anirà en la direcció de reconèixer el dret a l'autodeterminació? O vostè creu que efectivament la reforma constitucional anirà en la línia de menys drets d'autogovern per a les diferents autonomies?

I també vostè ha parlat d'un govern segrestat per persones que no eren ni tan sols representants electes. A mi m'agradaria saber si vostè pensa que el Govern, que l'executiu de l'Estat espanyol, fins i tot la direcció del seu partit polític, estan segrestats també per poders econòmics. M'agradaria saber quin paper tenen determinades multinacionals en la direcció política del seu partit. Així com m'agradaria saber quin paper té la FAES en el paper que està tenint en aquest moment l'executiu espanyol. Cap d'ells s'han presentat a les eleccions, com bé sabeu.

També m'agradaria saber, per què el senyor García Albiol parlava de «no hi haurà cap altre culpable que el Govern de Catalunya, si s'aplica el 155», per què parla vostè de «culpabilitat»? És a dir, té vostè la sensació que aquí s'ha de castigar una culpa? Té vostè la sensació que el 155 en lloc de situar en termes democràtics una comunitat autònoma castiga la culpabilitat dels seus representants? Per què parlem de culpa? Potser és senzillament una forma d'expressar-se, que té a veure amb unes creences íntimes que adopten un determinat llenguatge i que a alguns ens sobta perquè no ens hi referiríem com a «culpables», amb relació a aquesta qüestió.

I també m'agradaria..., vostè ha fet una llista de propostes sobre tot el que ha aportat al Senat, bàsicament centrat en infraestructures –té molt a veure amb el poder econòmic, el que té a veure amb infraestructures. M'agradaria saber si vostè ha presentat mai alguna proposta relativa a mesures per combatre la corrupció. Vostè sap que aquí al Parlament nosaltres ho hem fet de forma reiterada.

El senyor representant..., dic «representant de Ciutadans» per anar així ràpid, i sé que tenen vostès uns noms i uns cognoms, i un «il·lustríssim» o «excel·lentíssim», eh? Vostè deia que l'inquietava molt la convivència i que creien que això, el 155, serviria en primer lloc per restablir aquesta convivència tan «mermada». A mi m'agradaria saber on situem el paper de l'extrema dreta violenta, la seva impunitat, no només manifestada a Catalunya, sinó arreu dels Països Catalans; on situem els excessos policials. És imprescindible que no es tornin a produir, per restablir la convivència.

I també quina opinió li mereix a vostè que s'hagi acceptat a tràmit la denúncia que la formació política que jo represento vam presentar contra la Policia Nacional, perquè encara ara no sabem per què vam estar més de vuit hores assetjats a la nostra seu política sense cap ordre judicial. No confiem massa en la resolució judicial que es pugui esdevenir, però com a formació política sensible «a los atropellos democráticos» ens agradaria saber, respecte a aquests «atropellos democráticos» –extrema dreta, violència policial i assetjament a seus de partits polítics–, com procediran vostès per restablir també aquesta convivència «mermada».

Vostè diu que no hi ha res més constitucional que aplicar la Constitució. M'agradaria saber quina lectura fa vostè de l'article 10.2 de la Constitució, que preveu la incorporació, com vostè sap, dels tractats internacionals que l'Estat espanyol hagi ratificat. I vostè sap que l'Estat espanyol ha ratificat, eh?, tractats internacionals que respecten el dret a l'autodeterminació. No hi ha res més constitucional, potser, que aplicar la Constitució i, per tant, permetre que se celebri un referèndum?

«No hi ha res més constitucional que respectar la Constitució.» Què passa amb els poder judicials? Què passa amb aquesta Audiència Nacional que judicialitza casos que no li pertocuen per competència? Què passa amb aquests *corrillos* del 12 d'octubre que diuen que hi haurà empresonaments, quan l'únic que pot dictar empresonaments és un jutge? I sembla que forma part de la *vox populi* de les estructures d'estat qui ha d'estar, qui no ha d'estar empresonat.

I acabo, president, perquè intento ser molt respectuosa també amb el temps. Què passa amb aquest fiscal general de l'Estat que decideix qui ha d'anar a presó o no? Com, vostès, actuaran davant d'aquest incompliment flagrant de la Constitució? A tall d'exemple, li he parlat d'aquests casos sobre l'incompliment de la Constitució.

Em sap greu, perquè tenia comentaris per a la resta de membres, però intento que mai m'hagin de cridar l'atenció sobre el temps.

El president

Moltes gràcies. Abans de passar al tercer punt, que seria donar la paraula... (*Algú diu: «I nosaltres?»*) Perdó. Però abans –si em deixa acabar, senyor Bonvehí, ho entendre–, volia fer un esment, com a president i sota la responsabilitat de presidir aquesta comissió, envers les seves paraules, només en base al que s'ha referit a aquesta comissió.

Aquest president sempre ha convocat en temps i forma la comissió. I li recordo que l'article 54.2, que parla de l'ordre del dia i com se fixa aquesta convocatòria..., i el següent ordre del dia ha de ser consensuat pels tres membres que formen la mateixa comissió.

Li vull recordar també que pel que fa als atemptats, en una altra comissió, que és la d'Interior, també s'havia convocat. I no es va poder portar a terme per l'omissió i irresponsabilitat d'alguns dels grups, que no es varen presentar i no hi havia quòrum per votar cap ordre del dia.

Dit això, continuarem, perquè donarem la paraula, com el senyor Bonvehí reclamava, al Grup Parlamentari de Junts pel Sí. I, en nom d'aquell grup, té la paraula el senyor David Bonvehí, l'il·lustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Bé; gràcies, president. També donar les gràcies a tots els compareixents. Uns primers comentaris per als senadors que avui amablement ens han acompanyat.

Primer ha començat parlant el senyor Albiol, que diu que aquí no havíem..., que no cridem mai per parlar d'iniciatives, però en la pàgina web queda clar que porta zero iniciatives presentades. (*Remor de veus.*) Zero iniciatives presentades al Senat. (*Veus de fons.*) Com va dir el president Tarradellas –i diu vostè–: «Es pot fer tot menys el ridícul», i venir aquí a dir això..., doncs, vostè l'ha fet una mica.

Senyor Xavier Alegre, gràcies per repetir-nos l'argumentari de Ciutadans; ja el sabem.

President Montilla, cent vint-i-vuitè president de la Generalitat, segurament discrepant d'algunes de les seves anàlisis, però compartint-ne també algunes altres, nosaltres esperem, des de Junts pel Sí, que divendres vostè estigui a l'altura de la dignitat d'un expresident de la Generalitat. Estem segurs que així serà, i, per tant, doncs, no li faré cap altre comentari, si bé que, com l'hi dic, de la seva exposició hi han alguns punts que podríem compartir i hi han alguns punts, doncs, que no. Però vostè forma part d'un catalanisme que fins ara havia estat al costat de les institucions d'aquest país, i esperem que hi continuï sent.

I, per descomptat, donar les gràcies a l'excompanya i diputada Sara Vilà, per les seves afirmacions i pel seu posicionament també a nivell del Senat. I, per descomptat, als companys i les companyes Cortès, Picornell, Abad i Cleries, que, en nom del PDECAT i en nom d'Esquerra Republicana, doncs, les seves intervencions..., que les subscriu, des de Junts pel Sí, al cent per cent.

També s'ha comentat, i fa certa gràcia, per part del senyor Alegre, que en aquest Parlament no es permetia..., o que s'havia segrestat aquest Parlament durant un mes. Vostès, com a senadors, em sembla que van estar nou mesos sense controlar el Govern de Madrid, nou mesos, i no els vaig sentir mai denunciar res. Per tant, la seva exposició permeti que, des de Junts pel Sí, doncs, la considerem fora de lloc, i la considerem, doncs, si més no, molt poc ajustada al moment real que estem vivint.

Perquè, d'on venim? Venim de quaranta anys d'intentar trobar un encaix que durant molts segles no s'ha aconseguit; un encaix entre Catalunya i Espanya; un encaix que el catalanisme polític ha intentat pactar amb l'Estat espanyol en multitud d'ocasions, però que els governs espanyols no l'han volgut encaixar. I, així, vam arribar a la sentència de l'Estatut. Jo soc conscient, i li ho dic un altre cop, al president Montilla, que ell ho va intentar, i ja l'hi reconeixem, però una vegada més els poders de l'Estat espanyol no ho van deixar.

I des del 2010, què ha anat passant? Una guerra bruta de l'Estat, amb les seves clavegueres, sense pietat: repressió policial i judicial fora de lloc, cops de porra, presos polítics, detencions; un decret per deslocalitzar empreses, reconeixent que Catalunya ja s'ha independitzat; persecució de la immersió lingüística –alguns partits van néixer aquí, a Catalunya, per a això–; atacs a l'escola catalana; intent de destrucció del model sanitari d'aquest país, reconegut pel mateix director de l'Oficina Antifrau parlant amb el ministre de l'Interior; vulneració sistemàtica de sentències i directives europees –vergonyós–; amenaces de la fiscalia als alcaldes –tant és, els alcaldes, de quin color polític són; tots a la fiscalia–; reformes de la vostra, de la seva, estimada Constitució amb nocturnitat, d'un dia per l'altre; ajudes milionàries a pocs, desprotegint la majoria de ciutadans de Catalunya, i també d'Espanya; atacs directes a la cohesió social del nostre país; inexistència de separació de poders; la FAES sempre rondant, fent i desfent; amenaces d'en Maza sobre el president actual.

I ara jo els pregunto: després del 155, quins seran els següents passos del Govern? Això els hi diu un diputat independentista d'un poble pacífic de mil habitants que va ser agredit per les porres el dia 1 d'octubre per una ordre política del Govern de l'Estat; un diputat que només fa cinc anys defensava el pacte fiscal però que, com la majoria de gent d'aquest país, ja ha desconnectat definitivament de l'Estat espanyol.

I ara on estem, i a la sessió d'avui què ens hi porta? Ens hi porta la publicació del 155. Jo només els demano que, com a senadors representants del poble de Catalunya i d'aquest Parlament, siguin els primers a defensar les institucions catalanes i, sobretot, a dir la veritat en el Senat. Cadascú de vostès poden opinar el que creguin; jo soc conscient que ningú té el cent per cent de la raó i que hi ha multitud d'opinions i de diversitat, però els demano que sempre diguin la veritat. Estem davant un autèntic cop d'estat el 2017 o, si ho volem dir d'una altra manera, un decret de Nova Planta amb la intervenció, no de Felip V, aquest cop, sinó de Felip VI. Estem davant de la liquidació de les nostres institucions, que són les més antigues i tenen una tradició democràtica que ve de segles enrere.

Avui fa quaranta-sis anys que, just en el franquisme, Pau Casals anava a les Nacions Unides. I Pau Casals deia: «Catalunya és actualment una província d'Espanya, però què va ser Catalunya? Catalunya va ser la nació més gran del món, i us diré el perquè. Catalunya va tenir el primer Parlament, molt abans que Anglaterra. Catalunya va acollir els inicis de les Nacions Unides. Totes les autoritats de Catalunya al segle XI es van trobar en una ciutat de França que aleshores era catalana per parlar de pau. Al segle XI. Pau en el món i en contra de les guerres i la inhumanitat de les guerres. Això era Catalunya.» I això és Catalunya actualment, això era el que era al segle XI i el que som al segle XXI. No ens trobaran en cap conflicte, ni guerres, ni inhumanitat a l'hora de fer política. Senyor Carrizosa, vostè, que és un gran diputat i un diputat amb raonaments, no digui que parlar de política és un problema. Com pot dir que parlar de política és un problema? On hem arribat?

I passem a analitzar l'article 155. L'article 155, a l'apartat segon, fica que per a l'execució de les mesures previstes en l'apartat anterior, que parla del 155, el Govern podrà donar instruccions a les autoritats de les comunitats autònomes; donar instruccions. I l'article 2 de la Constitució, que es fonamenta en la *indisoluble unidad de la nación española*, diu que això es vertebrava reconeixent i garantint el dret a l'autonomia de les nacionalitats. Per tant, vostès, eliminant l'autonomia, entenc que

eliminen la unitat de la nació espanyola, i des d'aquesta conclusió veiem que, a part de carregar-se la Constitució, *de facto* ja reconeixen la independència de Catalunya.

Donar instruccions és decapitar el Govern elegit democràticament? És nomenar un virrei o un òrgan nomenat a dit pel Govern de l'Estat? Donar instruccions és usurpar indefinidament la capacitat del president de convocar eleccions? Donar instruccions significa poder cessar i substituir qualsevol càrrec i personal al servei de l'Administració? Donar instruccions significa deixar el Parlament amb funcions representatives només? Donar instruccions significa poder intervenir indefinidament el pressupost de la Generalitat i bloquejar-lo, tal com porten fent durant mesos?

S'ha pres, el Govern de l'Estat, la justícia pel seu compte, i han acordat substituir un govern democràtic per un de no democràtic, nomenat a dit. Estan silenciament el Parlament de Catalunya i estan silenciament tots els diputats del Parlament de Catalunya.

Jo no els detallaré tot el que fan, tot el que proposa el Govern de l'Estat per portar al Senat. Hi ha vint mesures, que, com els dic, liquiden el nostre autogovern. Però jo només els vull fer una reflexió, i per anar acabant. L'article 472.6 del Codi penal diu: «Son reos del delito de rebelión los que se alzaren violenta y públicamente para cualquier de los fines siguientes», i en el punt sisè diu: «substituir per un altre el govern de la nació o el consell de govern d'una comunitat autònoma, o fer servir o exercir per si mateix o desposseir el consell de govern d'una comunitat autònoma o qualsevol dels seus membres de les seves facultats, o impedir-los o coartar el seu lliure exercici, o obligar qualsevol d'ells a executar actes contraris a la seva voluntat». I això què vol dir, aquest article? Rebel·lió per al que ho estigui fent; rebel·lió per als que han aprovat el 155 o qui ho aprovi. A Soto del Real no hi haurien d'estar en Jordi Sánchez i en Jordi Cuixart; haurien de ser-hi els que estan incomplint l'article 472.6 del Codi penal.

Des de Junts pel Sí i des del Govern de la Generalitat sempre hem demanat, demanem i demanarem diàleg. Esperem que el Govern d'Espanya ens escolti. Jo només els demano, senadors, que expliquin la veritat, que intentin fer tot allò que bonament puguin, com intentem fer els diputats d'aquesta cambra. No siguin còmplices d'aquest cop d'estat, no val la pena. La història ficarà cadascú al seu lloc i no valdrà la pena el que estan fent...

El president

Senyor Bonvehí, vagi acabant.

David Bonvehí i Torras

...i, senadors, siguin dignes d'aquest país. Això no només va d'independència, ni molt menys: va de democràcia i de drets fonamentals.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al punt 3, que és una nova intervenció per part dels senadors, seguint el mateix ordre que hem esmentat a l'inici. I començaríem, doncs, pel molt honorable senyor Josep Montilla, per un temps de cinc minuts en aquest cas.

José Montilla i Aguilera

Gràcies, senyor president. De la manera més breu possible... Senyor Carrizosa, no acostumo a fer profecies; vostè pot llegir el diari de sessions. Els mapes polítics canvien, afortunadament, això és democràcia, i canviaran. Jo, miri, estic molt orgullós del Govern que vaig presidir i de les persones i partits amb les que vaig compartir aquesta tasca. «Un govern avorrit», deien; ens dedicàvem a fer escoles, comissaries..., en fi, hospitals, carreteres, abordar els temes de la dependència... Bé, després de l'etapa de l'anomenat «govern del Dragon Khan»... Dragon Khan –Dragon Khan! Què li diríem avui al Govern? Un govern que no va perdre cap votació, per cert, en quatre anys.

Senyora Granados, vostè recordava la foto, la fotografia de l'Estatut, oblidada. També després ha recordat el període dels dos primers anys del Govern del president Mas, on es competia entre els dos governs per les retallades, no?, i on hi havia suports mutus. Ho dic perquè, sí, tot va començar amb la sentència; però es veu que va haver-hi una interrupció allà, d'un determinat període en el que, diguem-ne, aquest grau de tensió no existia.

Senyor Rabell, jo comparteixo plenament la informació, el que vostè deia de que és la crisi més important des de la restauració de la democràcia; sens dubte. Quin paper..., què modularà el Senat?, quin marge de fiscalització tindrà?, els problemes de la burocràcia que vostè ha apuntat... Hi ha molts interrogants, certament. Jo no ho sé, això, com es resoldrà, francament, no ho puc dir. Jo el que espero és que encara no s'hagi d'aprovar. Ho he dit en la meva primera intervenció: encara hi som a temps.

Al senyor Fernández. El pacte del Tinell, l'hi regalaré i li diré com es va fer; no..., en fi, crec que té una informació que no és exacta. Evidentment que ens uneix la defensa de l'estat de dret i la convivència, i també per nosaltres és fonamental la defensa de l'autogovern i de les seves institucions.

Bé, he dit abans que estava molt orgullós dels governs, del Govern que vaig presidir i de les persones i de les formacions polítiques que formaven part d'aquest Govern. No crec que m'equivoqués de socis; per tant..., poden haver-hi, diguem-ne, coincidències puntuals, però en aquest moment hi havia un projecte que anava més enllà. Desgraciadament es va trancar. No tinc temps de parlar d'això, no?, ni de parlar del finançament, ni d'altres coses a les que ell ha fet referència.

A la senyora Anna Gabriel. Certament, a partir de la sentència del Tribunal Constitucional, i després amb l'arribada del Partit Popular, sí que es dona un cert procés de recentralització, jo ho he denunciat; si repassa el diari de sessions, això es veurà. La reforma de la Constitució inclouria el dret d'autodeterminació? No ho sé, si hi ha formacions polítiques que ho proposaran. Jo no en soc partidari, diguem-ne, eh?, li avanço la meva posició, crec que convé dir-ho, però és normal que, si s'obre el procés de reforma, la nostra Constitució, a diferència d'altres, com per exemple l'alemanya, no té articles que no es puguin reformar.

Bé, respecte a les entitats i el segrest que vostè deia, no? Els lobbys existeixen. Vostès han fet aquí un registre, fins i tot; és obvi, no? Una cosa són els lobbys, que existeixen, els grups de pressió, que existeixen i que pressionen els governs i pressionen els partits, i una altra cosa és que jo pugui dir que les decisions que pren el meu partit –que pren el meu partit– estan influenciades per cap organització externa a ell. A aquest respecte, el partit és i ha estat sobirà, almenys durant tots els anys en què jo he tingut responsabilitats, i ara també.

Per acabar, senyor Bonvehí, m'alegro que vostè parli de coincidència i discrepància i s'hagi centrat bàsicament en les coincidències. Jo el que li puc dir és una cosa: tant de bo d'aquí al divendres siguem capaços d'apropar aquestes coincidències. No està exclusivament en les nostres mans. Vostè segur que ha estat atent quan jo he fet la meva primera intervenció. Què més m'agradaria que això?, que el divendres tothom tingui preservada la seva dignitat. Per cert, en un país plural i en democràcia, la dignitat la té tothom, per mi, al marge de la seva posició. Això és la democràcia i és el pluralisme.

Moltes gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies. Donaríem la paraula, doncs, a l'excel·lentíssim senador senyor Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol

Molt bé; moltes gràcies, president. Intentaré ser breu –ser breu–, contestar telegràficament. Amb relació a algunes afirmacions que ha fet el senyor Bonvehí, as-

senyalar, doncs, que diu: «És que ha fet intervencions en el Ple, però no ha fet propostes.» Bé, semblaria una mica incompatible, però li recordo que les propostes les signen els portaveus, i, igual que en el meu grup parlamentari el portaveu és qui signa les propostes dels diputats del meu grup, en el Senat passa tres quarts del mateix. Però això no crec que sigui el tema que ens ha de portar avui.

Però jo sí que li demanaria a vostè, a Esquerra Republicana, a la CUP, anem a veure, que facin un exercici democràtic, a veure si poden, a veure si són capaços de fer un exercici democràtic, i deixin de parlar d'una vegada per totes en nom de tot el poble de Catalunya. El poble de Catalunya és plural, com és plural aquesta taula, i dins de Catalunya hi han dones i homes que són independentistes, i altres, doncs, que són de Catalunya Sí que es Pot, i altres que són socialistes, i altres que són Ciutadans, i altres del Partit Popular, i altres de la CUP. Per tant, quan vostès parlen en nom del poble de Catalunya, estan senzillament mentint sobre una realitat social d'aquesta terra. I jo els demanaria que fossin una miqueta més escrupolosos en el present i en el futur, si és possible.

Deia la senyora Gabriel, la diputada de la CUP..., bé, com que vostè es dirigeix a nosaltres de vostè..., ai, de tu, doncs, jo em dirigiré, seguint la cortesia parlamentària, em dirigiré a vostè de vostè, eh? No, li voldria dir que, miri..., diu: «És que el senyor Albiol ha fet moltes propostes d'infraestructures, de carreteres, ferroviàries... I això per què ho fa?» –segons la senyora Gabriel i segons la CUP–, «ho fa perquè...» tenim interessos de lobbys; ho ha dit. Diu: «Sí, sí, això ho fa perquè vostès tenen interessos de lobbys.» Home, anem a veure, jo li puc garantir que jo no tinc cap interès de lobby. Sí que em sembla que la immensa majoria de la gent d'aquí, d'aquesta terra, vol circular per carreteres en condicions, per autopistes que siguin segures; volen que el Corredor del Mediterrani finalitzi com més aviat millor... Per tant, jo no sé de què s'exclama.

Sap l'únic lobby que està actuant en aquests moments aquí a Catalunya i que és una evidència que ningú pot negar? És un lobby que té dos noms: un es diu Assemblea Nacional de Catalunya i l'altre, Òmnium Cultural. Això sí que són dos lobbys que estan condicionant l'acció del Govern de Catalunya, això sí que són grups de pressió que estan dirigint l'activitat del Govern de Catalunya. I els hauria de preocupar, perquè són lobbys excloents, excloents d'una part molt important de la població catalana.

Jo no faré... –ho apuntava el meu portaveu, i jo crec que amb molt d'encert–, avui no és dia ni són moments de discutir ni d'entrar, doncs, en matisacions amb aquells partits que estan amb la defensa de la democràcia i de l'estat de dret, no? Però, home, senyor Carrizosa, escolti, només li ha faltat una frase, li ha faltat dir que la democràcia va arribar en aquest país en el moment que el senyor Rivera va trepitjar el Parlament de Catalunya, li ha faltat, perquè, escolti'm, és que són un cúmul de virtuts, i tots els efectes positius que té aquest país són gràcies a vostè. Per tant, jo li demanaria una mica d'humilitat.

Li diria que escoltin, que molt agraïts del seu... –i l'hi dic amb sinceritat, eh?, senyor Carrizosa–, al Partit Popular estem molt agraïts, doncs, de la seva solidaritat respecte a l'acció difícil que està portant el Govern en aquests moments. No acabem d'entendre aquest posicionament i aquesta voluntat de voler, doncs, bé, aplicar l'article 155, amb els costos que té, únicament i exclusivament per celebrar eleccions, perquè, senyor Carrizosa, si segurament podem coincidir que tenim en aquests moments un problema amb els comandaments dels Mossos, si tenim un problema amb una part de l'escola, si tenim problemes amb els mitjans de comunicació públics, si tenim problemes amb les finances catalanes i cap a on es desvien els diners, per exemple, en ambaixades, o cap a donatius o subvencions per a associacions com l'Assemblea Nacional de Catalunya, és obvi que aplicar el 155 per deixar aquests problemes i dedicar-nos únicament i exclusivament a una campanya electoral que és

evident que no es podria celebrar amb unes mínimes condicions d'equilibri democràtic i institucional, doncs, resulta sorprenent.

Però, hi insisteixo, li vull agrair el seu suport...

El president

Senyor Albiol, ha exhaurit el temps. Vagi acabant, si us plau.

Xavier García Albiol

...i finalitzo molt ràpidament. Anem a veure –ho apuntava també el meu portaveu–, senyor Montilla, segurament..., i m'ha sorprès, eh?, i m'ha sorprès que vostè digui que està molt orgullós –ho acaba de dir ara– del pacte amb Esquerra Republicana de Catalunya. Em sorprèn, perquè més enllà de la bona fe que pogués tindre en aquell moment... –a més, vull dir, tenim el Pacte del Tinell a la memòria, però–, més enllà de la bona fe que pugui tindre en aquell moment, l'evidència del temps ha demostrat que pactar amb Esquerra Republicana de Catalunya és un error, perquè és una traïció a l'estat de dret i a la democràcia.

El president

Moltes gràcies. Donaríem, doncs, pas a l'excel·lentíssim senador Francesc Xavier Alegre i Buxeda.

Francesc Xavier Alegre Buxeda

Gràcies, president. Com que tinc poc temps i no vull abusar, em dirigiré bàsicament a la senyora Gabriel i al senyor Bonvehí.

En primer lloc, senyor Bonvehí, vostè ha fet dues vegades una afirmació, que és «dir la veritat». Comenci vostè, per dir la veritat; vostè i el seu grup. Diu: «Nou mesos sense controlar el Govern, al Senat.» No és pas veritat (*remor de veus*); no hi havia govern, hi havia un govern... No, no; és que no és el mateix. No és el mateix un parlament que va haver de repetir les eleccions perquè va ser incapaç de formar un govern. No, no, no digui... No són coses semblants. Ni tan sols semblants. Per tant, no serveix com a comparació.

Després, digui la veritat, no parli més de presos polítics. A Espanya no hi han presos polítics. Hay políticos presos por chorizos. Eso es otra cosa. Pero no son presos políticos, ¿eh? Aquell senyor que està assegut allà i jo sí que sabem el que són presos polítics. (*Joan Coscubiela Conesa diu: «Jo?»*) Sí, em referia a vostè, sí.

On estava vostè els dies 1 i 8 de febrer de l'any 76? (*David Bonvehí i Torres diu: «No havia nascut.» Rialles.*) Bé; doncs, n'hi havia alguns –n'hi havia alguns, n'hi havia alguns– que estàvem defensant la llibertat, l'Estatut d'autonomia i l'amnistia, i que vam treballar molt, però molt, per les llibertats de Catalunya, eh? (*Remor de veus.*)

Senyora Gabriel, li volia... És que ha dit moltes coses, però n'hi ha una que m'ha daixò, que és on està l'interès general versus l'interès econòmic.

El president

Demana silenci a la resta de diputats i senadors, si us plau. Continui.

Francesc Xavier Alegre Buxeda

Gràcies, president. L'interès general ve determinat, eh?; l'interès econòmic és el que és, però l'interès general està determinat en les lleis. És a dir..., per tant, no hi ha un enfrontament entre l'interès general i l'interès econòmic. Poden haver-hi no coincidències, però, en tot cas, les coses estan molt ben delimitades.

Hi ha un tema que em preocupa molt, i l'hi dic «en sèrio», que és el restabliment de la convivència. I vostès no estan fent res pel restabliment de la convivència. S'està acusant sistemàticament la desproporcionalitat de la intervenció policial el dia 1 d'octubre. Jo no recordo que vostès parlin de la desproporcionalitat de la intervenció dels Mossos d'Esquadra per netejar la plaça Catalunya quan hi estava la gent acam-

pada en aquell moment, i li garanteixo que va ser bastant més contundent que la de la Policia i la Guàrdia Civil el dia 1 d'octubre.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Donaríem, doncs, la paraula a l'excel·lentíssima senadora senyora Sara Vilà i Galan.

Sara Vilà Galan

Moltes gràcies. Gràcies als comentaris, també, de tots els diputats, que em sorprenen que la majoria hagin estat en positiu, perquè no hi estem acostumats –no hi estem acostumats–, i això vol dir que segurament estem mirant d'aconseguir una certa centralitat amb el que diem i una certa prudència. I apellar a la prudència i apellar a la responsabilitat, quan hi ha dues parts tan enfrontades, creiem que és el més asenyat en aquests moments.

I més que parlar de passat, en aquesta rèplica i en aquests cinc minuts que tinc per poder tornar a parlar de nou, més que parlar de passat, m'agradaria que ens poguéssim centrar en les setanta-dues hores que tenim per davant. Perquè no és *baladí*, perquè el que pot passar en aquestes setanta-dues hores que tenim per davant és molt greu. Ho hem apuntat abans: és una crisi territorial sense precedents; és la major crisi, segurament, que hem viscut en democràcia a l'Estat espanyol, i encara som a temps d'aturar-ho.

I la nostra intervenció va en aquest sentit, a demanar responsabilitat a totes les organitzacions polítiques que han de votar l'aplicació del 155 divendres al Senat. No ens val que ens diguin que això és inaturable; no ens val que el Partit Popular, que Ciutadans ens diguin –o el PSOE, fins i tot, també ho hem sentit per boca del senyor Pedro Sánchez– que això ja no es pot aturar, que tota la culpa la té el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern de Junts pel Sí. No són autòmats, ni el Partit Popular, ni Ciutadans, ni el PSOE. Si hi ha algú que pot aturar en aquests moments l'aplicació del 155 és justament el Govern del Partit Popular, que és qui l'està proposant en aquests moments al Senat. I, sí, es poden parar màquines, i, sí, es pot aturar aquesta repressió que no tindrà precedents, que no té precedents; una repressió a l'autogovern de Catalunya, una escapçament de l'autogovern de Catalunya com no hem viscut abans.

Ho hem dit clarament, per activa i per passiva: si bé la crisi econòmica no pot ser l'excusa per retallar drets laborals ni drets socials, la crisi territorial no pot ser cap excusa per retallar l'autogovern de Catalunya. Se'ns ha apel·lat; la senyora diputada Eva Granados ens apellava, i ens deia que en un acord sí que ens hi trobaríem, i nosaltres hem parlat d'un acord molt clar, que és el del referèndum pactat. Aquest és l'acord que nosaltres demanem, aquest és l'acord que pot restaurar també la pau social, que pot restaurar la pau política, perquè aquesta és la demanda del 80 per cent de la ciutadania de Catalunya i aquest és l'acord que creiem que és necessari en aquests moments i el que cal asseure's a pactar i a dialogar.

M'ha sobtat que en aquesta espècie de monòlegs que estem vivint aquests dies, no de diàlegs, sinó de monòlegs, perquè cadascú fa el seu i no escolta l'altre..., m'ha sobtat la intervenció del diputat Alejandro Fernández, del Partit Popular, quan ens col·locava en aquest debat d'independentistes..., en el bloc de no independentistes, quan en realitat estem parlant aquí avui del 155. Aquí només hi ha dos blocs: els que divendres votaran que sí a l'aplicació del 155 i que sí a l'escapçament del nostre autogovern, i els que votaran que no, i els que encara no sabem què votaran. I és important que tothom es clarifiqui en aquesta qüestió, perquè segurament el Senat no ha viscut una votació tan important com aquesta en tota la seva història de la democràcia.

Aplicar el 155 no soluciona res, no és l'antídota a l'independentisme; és el verí, és el problema. Serà molt més problemàtic aplicar el 155 per a la convivència. Això no

aturarà la mobilització al carrer. La mobilització al carrer continuarà creixent, i ja no només serà l'independentisme el que sortirà al carrer; s'ampliarà la mobilització ciutadana cap a aquells que són demòcrates, cap a aquells que no volen cap tipus de retallada de llibertats, ni de drets civils, ni de drets de l'autogovern de Catalunya.

No al 155. Aquest divendres cal que totes les forces polítiques ho expressin clarament al Senat. I per això demanem responsabilitat i aturar aquesta disbauxa que suposa el 155.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, a donar la paraula a l'excel·lentíssima senadora Mirella Cortés.

Mirella Cortés i Gès

Gràcies, senyor president. Bé, s'ha parlat de moltes coses. Aniré ràpid. En primer lloc, s'ha parlat justament d'aquesta fuga d'empreses que surten del nostre país. Jo els voldria recordar que d'aquestes empreses que se'n van moltes se'n van després de les amenaces, de les trucades telefòniques que la Corona i els membres del Partit Popular que estan instal·lats en alguna d'aquestes portes giratòries que els són atorgades quan acaben el mandat, com a premi, estan efectuant a bona part d'aquestes empreses. Per tant, no parlen, per això..., només parlen de les qüestions negatives, però no parlen, per això, de les empreses que continuen invertint a Catalunya malgrat aquestes amenaces que reben i que han rebut.

Per altra banda, ens alegraria que fos veritat que el Partit Socialista ara convencés..., d'avui fins divendres, pogués convèncer i convencés el Partit Popular per desactivar l'article 155. Estem segurs que, sense el seu recolzament, el recolzament del Partit dels Socialistes, Mariano Rajoy no s'hauria atrevit a donar el cop d'estat contra Catalunya. Ens preocupa, i molt, l'aplicació del 155, que vostès ja han dit que aprovaran i que aplicaran, però ens preocupa justament perquè la seva aplicació afectarà el poble de Catalunya, el poble català, i vostès provocaran el retrocés dels drets i de les llibertats dels catalans i de les catalanes.

Pel que fa a la compareixença del president Puigdemont, he de dir-los que no hi ha voluntat per part del Partit Popular que el president comparegui –tenen ganes de dir que no ha volgut comparèixer–, perquè contínuament –contínuament, i aquest matí una altra vegada clarament– a la Junta de Portaveus i després de la Junta de Portaveus, després de la comissió i després en mesa, van canviant les regles del joc. Quan el president Puigdemont diu que estaria disposat a comparèixer el dimecres, llavors els diuen el dijous. Quan li diuen que estaria disposat a comparèixer el dijous, llavors ells diuen que comparegui el divendres, quan diuen que d'una manera, llavors ells diuen d'una altra; després els diuen que un cara a cara, que després... Per favor, posin-se d'acord i compleixin les regles del joc. És evident que no en tenen, de regles del joc.

Algú ens ha dit que parlem de crisi d'estat. Ho entenc, senyor Rabell. Ho entenc perquè estem posant damunt de la taula unes paraules molt gruixudes, però aquesta crisi d'estat és un cop d'estat. És així, és un cop d'estat. Si el Govern de Mariano Rajoy no fa marxa enrere, em sap molt greu però li he de dir que serà un cop d'estat contra Catalunya, del qual el Partit Socialista i Ciudadanos en seran còmplices.

I valorem –la valorem– des de fa molt de temps l'abast d'aquesta crisi. El Senat –el Senat– pot modular, el Senat pot acotar, però això ho han de decidir, ho tenen al seu abast, els membres dels grups parlamentaris del Partit Popular, del Partit Socialista i de Ciudadanos.

Pel que fa..., fixin-se que el nostre Parlament, quan s'hagi produït tot això, no tindrà cap control. Serà un impacte social molt important la proposta del 155, devastador, evidentment. Per això, nosaltres apellem contínuament al seny, al sentit comú,

al diàleg i a asseure'ns en una taula. El PP, de moment, va demanant xecs en blanc, i nosaltres això no ho podem consentir.

També he de dir-los que el Senat en aquest moment no és legítim. I no és legítim degut a les seves males pràctiques, provinents de les majories absolutíssimes del Partit Popular, que són impossibles de canviar si no es canvia la Llei electoral. I com que no hi ha cap mena de voluntat de canviar la Llei electoral, el Senat continuarà estant deslegitimat.

També, dir-los que el nostre mandat al Senat és molt clar, el que ens van donar des d'aquí, Catalunya: obeir el mandat del Govern de la Generalitat de Catalunya, que emana de la voluntat del poble català, que el 27 de setembre va votar aquest Parlament amb una majoria independentista i amb un full de ruta...

El president

Senyora Cortès, ha exhaurit el temps i hauria d'anar acabant, si us plau.

Mirella Cortès i Gès

...amb un full de ruta molt clar. Vaig acabant.

El president

Gràcies.

Mirella Cortès i Gès

Pensin que l'aplicació de l'article 155 serà d'una gran devastació per a Catalunya en tots els àmbits.

El poble de Catalunya va decidir el dia 1 d'octubre en referèndum vinculant, que va votar tothom qui va voler, els qui volien decidir que sí i els qui volien decidir que no, va votar, qui ho va voler, en referèndum.

Per tant, crec que els grups parlamentaris que votaran a favor del 155 no calculen ni la gravetat ni l'abast d'aquest gest que faran el divendres. Perquè això comportarà una problemàtica social que patirà el poble català davant la repressió que estan vostès disposats a aplicar a Catalunya.

El president

Senyora Cortès, ara sí, ha exhaurit el temps.

Mirella Cortès i Gès

Acabo –acabo. Ja han intervingut... –un moment–, ja han intervingut les finances, han bloquejat els comptes de la Generalitat...

El president

Quinze segons... –quinze segons. Acabi.

Mirella Cortès i Gès

...–gràcies. És l'hora de la política i no de les amenaces ni de la repressió. Encara hi som a temps. Aturin aquesta bogeria.

El president

Moltes gràcies. Donaríem pas a l'excel·lentíssim senador Bernat Picornell.

Bernat Picornell i Grenzner

Gràcies, president. Molt ràpidament, intentant no trepitjar-me amb els meus companys.

El senyor Rabell crec que preguntava si érem conscients del que votaríem divendres, i jo crec que almenys el meu grup parlamentari n'és molt, de conscient, som molt conscients del que votarem divendres.

No estem fent cap cop a la democràcia, com deia el senyor Carrizosa, de Ciutadans –no estem fent cap cop a la democràcia. El que estem fent és tenir respecte i obeïm el Parlament de Catalunya. Tenim respecte i obeïm la ciutadania de Catalunya. Potser vostès no hi estan acostumats, a complir amb allò que expliquen que fa-

ran en programes electorals, que expliquen que faran aquí, al Parlament, però nosaltres sí. Nosaltres ja vam explicar, abans de l'1 d'octubre, què és el que faríem. I, per tant, l'únic que fem és tenir respecte i obeir el poble de Catalunya i obeir el mandat que ens va donar a les urnes.

Per cert, que parlava sobre el paper, sobre en quin punt estava Ciutadans a Catalunya. Li recordo que el seu grup parlamentari té zero alcaldies a Catalunya, i que a les últimes eleccions de les que vam tenir ocasió d'anar a votar, l'any 2016, van quedar exactament últims. Per tant, el pes que pugui tenir Ciutadans, doncs, també es veu reflectit al Senat, on tampoc van treure cap representant electe a les últimes eleccions.

Catalunya Sí que es Pot, el senyor Rabell, es preguntava si el 155 es modularà al Senat. Doncs, segur que no –segur que no. El 155 es modularà a Moncloa, als despatxos –als despatxos de Ciutadans, als despatxos del Partit Socialista, als despatxos del Partit Popular, però al Senat no es modula absolutament res, tot el que arriba allà, evidentment, ja està fet i beneït, doncs, per totes aquelles persones i poders fàctics, doncs, que ho han de fer. Aquests partits van de bracet i, per tant, doncs, no en podem esperar res més en aquest sentit.

Algú deia que... –no recordo qui–, que havíem jurat la Constitució al Senat. Doncs recordo molt bé el que vam jurar al Senat: vam jurar per la Constitució per imperatiu legal, i ho vam fer fins a la proclamació de la república catalana. I això és el que fem. I estem a les ordres d'aquest Parlament i estem a les ordres del Govern, doncs, per seguir fent la tasca encomanada.

I acabo. La diputada de la CUP, l'Anna Gabriel, parlava de retre comptes. Jo li agafo aquest guant. Tant de bo –tant de bo– poguéssim venir a explicar aquí en una sessió exactament quina és la feina que hem fet els senadors i senadores catalans i catalanes a Madrid, perquè així caurien algunes de les caretes, doncs, que hem vist avui en aquesta comissió.

De fet, el senyor Albiol parlava d'algunes mocions que són del meu grup parlamentari, que són de defensa del territori, en contra, per exemple, del Quart Cinturó i en pro d'unes estructures viàries, doncs, de qualitat; de donar suport a pobles afectats per temporals marítims, com els del Maresme, etcètera.

Per tant, tant de bo puguem venir a explicar la feina que hem fet. I serà en aquest moment que la ciutadania de Catalunya tindrà clar, doncs, quina és la feina que fan els senadors i senadores catalans, qui en fa i qui, potser, en fa menys o, en fi, o n'hauria de fer una miqueta més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Donaríem pas a la paraula a l'excel·lentíssima senadora Elisabeth Abad.

Elisabeth Abad i Giralt

Sí; moltes gràcies, president. Per començar, sí que voldria afegir o complementar el que ha dit la meua companya senadora, la Mirella Cortès, respecte a les empreses que fugen de Catalunya. Sí que els voldria recordar que de les sis mil empreses, actualment petites, mitjanes i grans empreses a Catalunya, només un 1 per cent, doncs, ha canviat la seva seu social. Volia deixar constància d'aquest fet que, per mi, i per tots nosaltres, és important i rellevant.

Pel que fa a la senyora Eva Granados, sí que m'agradaria comentar-li que la seva petició de diàleg i de no aplicació del 155 la fes vostè personalment als seus socis de Govern, al PP i Ciutadans, perquè segons tinc entès, en paraules d'algun ministre del PP, sembla que encara..., encara manté l'amenaça d'aquesta aplicació i que aquesta amenaça no té marxa enrere, encara que el president Puigdemont, com vostès demanen, diàleg..., i que convoqués eleccions autonòmiques, doncs, convoqués eleccions autonòmiques. Només voldria deixar constància d'aquest fet, que és prou rellevant.

Senyor Rabell, precisament la principal queixa que tenim és que la majoria que té el PP al Senat fa inviable, com han dit la resta dels meus companys de Junts pel

Sí, donar rellevància a l'aplicació de l'article 155, com tot, des que jo soc senadora –i en aquest actual Senat, com s'ha aprovat darrerament en aquest Senat–, tot s'ha aprovat d'una manera expressa i exprés per resoldre un tema, no aquest, sinó qualsevol. I, d'això, també voldria deixar-ne constància.

Per tant, entenem que el debat en el Senat sobre l'aplicació del 155 ara seria, no faci riure, preguntant als portaveus del meu grup, tant al senador Cleries com a la Mirrella Cortès, com s'ha convocat, doncs, la comissió que tindrà lloc dijous i el Ple que tindrà lloc divendres. I ells, que estaven a la Mesa, doncs, en la Junta de Portaveus, doncs, els comentarem textualment.

Finalment, senyor Fernández, «malas prácticas» al Senat... Miri, com a senadora no he qüestionat el Senat com a institució. Altra cosa és –que és objecte d'un altre debat– l'objectiu d'aquesta institució i si cal un canvi. El que sí s'ha qüestionat, jo mateixa i els meus companys de Junts pel Sí, són les males pràctiques del Senat. O sigui, no el Senat com a institució, però sí les males pràctiques del Senat.

Sí, ara que sí, per acabar, vull constatar que, des de fa molts anys, nosaltres... –i parlo com a senadora del PDECAT–, nosaltres des del primer moment hem demanat diàleg. I, des de fa molts anys, puc reiterar, per més de set vegades, que el Govern del PP no..., ens ha dit «no», però encara ho estem fent. I nosaltres, i jo mateixa com a senadora del PDECAT, obeïm el Parlament de Catalunya com la resta dels meus companys.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I, per últim, donaria la paraula a l'honorable senador Josep Lluís Cleries.

Josep Lluís Cleries i González

Moltes gràcies, president. Em sap greu, perquè hauré de comentar coses que no van amb el 155. Perquè, clar, algunes de les qüestions que m'han tret..., algunes no hi puc entrar perquè seria motiu d'una compareixença sencera, no? Però, per exemple, nosaltres tenim grup al Senat gràcies al Reglament del Senat, no al Tribunal Constitucional. El que el Tribunal Constitucional ens va donar la raó perquè el Partit Popular com a càstig no ens va voler donar grup, tot i que complíem totes les condicions del Reglament del Senat.

Jo discrepo d'algunes afirmacions que aquí es fan que hi ha una ruptura de la convivència. Jo crec que..., no ho sé, o que passen per no sé on, però dir que la convivència està trencada a Catalunya, doncs, per mi és un disbarat, perquè, bé, deu ser..., bé, és igual –per mi, és un disbarat. Hi ha convivència a Catalunya, hi ha cohesió social i és un moment que precisament nosaltres com que no parlem en nom de tots els catalans i catalanes, com algú deia, per això volíem fer i vam fer un referèndum, perquè volem donar la veu a tots els ciutadans i no opinar nosaltres en nom d'ells. Perquè alguns el que volen és dir quines majories hi han. I per això es fan els referèndums, perquè la gent opini en democràcia i digui el que creu.

El senyor Rabell ens deia: «Modificar, modular o acotar el 155 al Senat.» Tant de bo! Nosaltres ho intentarem. Farem esmenes, farem aportacions i les estem preparant per presentar-les dins dels terminis. Ara, també li he de dir que ho veig molt difícil, perquè tot això ve molt pactat i molt acotat i el diàleg que sí que hi ha hagut és entre tres formacions polítiques, que són Partit Popular, Partit Socialista i Ciudadanos, que aquests sí que han acordat per on ha d'anar això. I, per tant, tant de bo es pugui modular.

I també, com abans es deia, alguns ministres ja s'han afanyat a dir que el 155 s'aplicarà de totes, fem el que fem. Per tant, quan algú li passa la pilota al president Puigdemont, diu: «Rectifiqui, perquè...» No, si ja li diuen: «Escolti, no faci re, que no cal que faci re, que això ho tenim.»

I dir que l'aplicació del 155 estava prevista al Senat abans de l'estiu. I el Partit Popular no ho va aplicar perquè no tenia el vot favorable del Partit Socialista. I això..., fins que el Partit Socialista no s'hi ha avingut no han volgut tirar endavant.

El senyor Alejandro Fernández em deia que: «Home, que hem parlat de coses i no hem parlat de la defensa dels ciutadans, de la ciutadania.» Ens han convocat aquí a parlar del 155; si un altre dia volen que parlem d'altres coses, nosaltres encantats.

I ja que parlàvem del Corredor Mediterrani, per exemple, li podríem explicar que el Partit Popular hauria de saber que el Mediterrani no passa per l'estació d'Atocha i per la de San Martín, que és on estan invertint diners del Corredor Mediterrani, no? (*Veus de fons i rialles.*) No? Estaria bé això, que ho fessin.

I després, ja sé que vostè mira molt les hemeroteques, però jo ni l'any 2011 ni el 2012 era senador. (*Veus de fons.*) No, vostè m'ha dit que jo estava votant al Senat...

El president

Els demanaria..., els demanaria que deixin acabar..., que no entrin en una controvèrsia.

Josep Lluís Cleries i González

No, jo l'únic..., constatar, perquè m'ha dit que jo estava votant en el Senat cada dia amb el Partit Popular, eh?

El president

Continuï, si us plau, eh?, continuï.

Josep Lluís Cleries i González

I, per tant, doncs, és això.

I desitjar que, almenys les formacions polítiques catalanes, votem que no a aquesta indecència del 155, perquè és un atac a la democràcia i un atac a l'autogovern de Catalunya i, per tant, a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Hi ha hagut sollicituds per part de tres grups parlamentaris. Els recordo que aquesta última intervenció, per una banda, i, per l'altra, serà de dos minuts, i els agrairia que ens acotéssim en aquest temps.

Començaríem, doncs, pel Grup Parlamentari de Ciutadans i, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Miren, para finalizar: la situación es complicada, eso lo sabemos todos, y no se ofendan, pero nosotros queremos parar el golpe a la democracia que ustedes han iniciado. Respetamos a nuestros adversarios políticos, porque no podemos hacer otra cosa. Respetamos también a nuestros familiares que piensan de otra forma, a nuestros amigos, a nuestros compañeros, les tendemos la mano y les pedimos que nos respeten también ustedes. Ustedes no son Cataluña, solo; no lo son ustedes, solo Cataluña. El PSC, el PP, Ciutadans, son también partidos catalanes. No hagan estos distingos, no hagan estas..., no tengan ustedes este discurso de exclusión, como hizo la presidenta de este Parlament, que dijo que el Partido Popular y Ciudadanos no eran el pueblo de Cataluña y que eran los adversarios. No lo hagan, esto.

Y, señora Cortès, mire, lo de las cero alcaldías, le repito: ustedes *nunca*, hasta el momento, han metido veinticinco diputados en este Parlamento. Le digo: ganamos en Hospitalet, ¿eh?, y allí, en Hospitalet, hay bloques, de la Torrassa o de Santa Eulàlia, que a lo mejor con los votos que tenemos allí tendríamos dos alcaldes de los pueblos que los tiene usted, por ejemplo, a lo mejor; que son tan catalanes como usted. ¿En Santa Coloma tienen ustedes algún regidor? Pues, nosotros somos segunda

fuerza. ¿O los santacolomenses no son tan catalanes como sus alcaldes? Señora, ¡por favor! Por favor, ¡respétennos! –¡respétennos!

Y usted, señor Cleries... ¿No hay fractura? Pues, oiga, las encuestas dicen que hay un 70 por ciento de personas que opinan que sí. Nosotros no compramos su marco. Las empresas no se van del país, se van a Valencia. Y el señor Ximo Puig está encantado de recibir a aquellos que ustedes han hecho que se vayan, por el movimiento económico que supone.

Y no miramos, nosotros, al siglo...

El president

Senyor Carrizosa, ha esgotat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

...-ya acabo-, no miramos al siglo XI, sino que miramos al siglo XXI. Queremos relevarles, ahora es nuestro turno. Pedimos unas elecciones para dar voz a los catalanes y echarles a ustedes democráticamente. (*Remor de veus.*)

Gracias.

El president

Demana silenci... Demana silenci als diputats, diputades i senadors, si us plau. (*Persisteix la remor de veus.*) Si obtenim el silenci, podrem continuar amb aquesta comissió. Gràcies.

Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari Socialista, i en nom d'aquest grup té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Parlar després del Carlos Carrizosa, doncs, sempre és tot un repte (*rialles*), perquè tractem de calmar una mica els ànims. Jo lamento, bé, el to aquest, *bronco*, que hem tingut en aquesta sessió, i també l'ús que ha fet el grup proponent..., perquè al final va ser Junts pel Sí que ens va cridar a tots perquè vinguéssim aquí, va cridar els senadors perquè vinguéssim, i ha utilitzat la seva intervenció, senyor Bonvehí, per banalitzar el franquisme, per parlar de cop d'estat i per dir que no hi ha fractura de la convivència. Només amb el to del llenguatge i aquest llenguatge bel·licista que fan servir, és evident que no estem travessant els millors moments del nostre país.

I la convivència, senyors, doncs, sí que està en perill. I jo vull recordar els regidors, les regidores, els alcaldes, les alcaldesses del meu partit, que en aquests moments estan tenint un assetjament per part dels grups que donen suport al Govern, que volen abandonar els governs municipals i que estan rebent, en tots els plens que hi estan havent aquests dies, atacs i amenaces i denúncies sobre la situació que estem tenint en aquests municipis.

Mirin, als socialistes els trobaran en la defensa de l'estat del dret, sempre; de la convivència, sempre; de l'autogovern i de les institucions. I no ens trobaran en la negació de la política, com hem assistit aquesta tarda aquí, on es diu que no es pot acordar amb segons quins partits o es diu que no es pot parlar de qualsevol cosa. Nosaltres volem parlar i volem reformar les lleis, no desobeir les lleis, perquè això és la civilització i això són les normes de convivència que ens hem donat tots.

Senyors i senyores, estem en temps de descompte, i són hores greus per al nostre país. No ens donin la culpa ni ens diguin als socialistes si fem o desfem. Nosaltres no estem al govern; no estem al govern a Espanya, no estem al govern a Catalunya. La responsabilitat, en aquests moments, cau únicament i exclusivament en la decisió del president Puigdemont. Per tant, tots els que estem aquí, especialment els que doneu suport al Govern...

El president

Senyora Granados, ha exhaurit el temps.

Eva Granados Galiano

...aprofiteu les hores que queden, perquè convoqui eleccions. Si no, tot el que passi després serà responsabilitat del president Puigdemont.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. I en nom d'aquest grup té la paraula l'il·lustre diputat Josep Lluís Franco Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, president. De manera molt telegràfica, i lamentant discrepar o matisar: si el president Puigdemont té una gran responsabilitat, la té també el president del Govern espanyol, en la possibilitat d'aturar màquines i d'obrir espais de diàleg. I cal «apretar» a tot arreu.

Dir només una cosa de precisió. Jo crec que hauríem de fer un esforç, hi insisteixo, d'un cert rigor quan parlem; i no és cap banalitat, perquè té les seves conseqüències polítiques. Mireu, hem parlat... Tenim una crisi d'estat, en què no està clar i estarà en disputa quina fesomia tindrà Espanya en els propers anys: o es decantarà cap a una transformació en un sentit progressista, democràtic, federal, o tindrà una regressió centralitzadora i autoritària. Això és prou greu –és prou greu– com perquè ens estalviem parlar de cop d'estat, eh? Els que hem viscut, hem tingut la desgràcia o la circumstància de viure o estar sota un cop d'estat podem explicar que no és exactament el que tenim en aquests moments, sortosament, eh? I el que hi ha ja és prou seriós com per no banalitzar un cop d'estat.

I acabo dient una cosa, també: procurem deixar de parlar del poble de Catalunya com un poble elegit, carregat de virtuts i envoltat de nacions més o menys bàrbares, eh? Som un poble tan civilitzat i tan violent com tots els que ens envolten. El vell Marx deia que la història de la humanitat és la història de la lluita de classes. Si visqués avui, diria: «Fins i tot a Catalunya.»

(Rialles.)

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I en nom d'aquest grup té la paraula l'il·lustre diputat Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. També de manera molt telegràfica, per contestar la senyora Cortès i la senyora Vilà. Senyora Cortès, hi han coses que és que trenquen els límits del raonament polític i s'endinsen a la dimensió d'allò grotesc. Que vostè critiqui la llei electoral espanyola i digui que no es pot canviar, que és la mateixa que regeix a Catalunya i durant trenta-set anys no l'han volgut canviar, de debò..., o sigui, si us plau, revisi una miqueta el que han fet vostès aquí abans de dir coses així.

Senyora Vilà, bé, com que en la meva primera intervenció, doncs, no he fet massa referència a vostè, suposo que això l'ha decebut molt *(rialles)* i, bé..., ara no la decebré i, per tant, li diré el que no li he dit abans. Miri, que vostè parli de centralitat, també..., espero que el senyor Pablo Iglesias no la represalii per aquesta expressió. En qualsevol cas, miri, vostès entre els dies 1 i 3 d'octubre, com que en el moviment del 15-M van fracassar per convertir Espanya en Grècia –afortunadament van fracassar, perquè la societat espanyola és molt forta, molt més del que es pensen–, van, amb una actitud deslleial brutal, intentar reproduir una mena de front popular a Espanya que hauria portat a un autèntic desastre. Doncs bé, li anuncio amb tota cordialitat que han fracassat i que la seva formació política està ben a punt de desaparèixer al conjunt d'Espanya. Sí, ja ho veurà, i les enquestes que s'estan mostrant darrerament mostren aquesta tendència.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i en nom d'aquest grup té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Moltes gràcies. Jo que pensava que no hi hauria temps per respondre totes les qüestions plantejades..., i sorpresivament amb alguns de vostès fins i tot ha sobrat temps, la qual cosa m'inquieta, que especialment Partit Popular, Partit Socialista i Ciutadans no entrin en qüestions que jo crec que són de calat: què hi ha de cert de l'operació d'estat?, què hi ha de cert d'aquesta vinculació europea amb la manca de democràcia?, què hi pot haver de cert en la necessitat d'aplicar polítiques «aus-tericides» amb manca de drets civils i polítics? Les preguntes amb relació als lobbys han estat respostes jo crec que només parcialment i no contraposaven, en tot cas, interès general amb interès econòmic. Justament crec que la lectura que es fa de l'interès general és en base a un determinat interès econòmic. En qualsevol cas, no hi ha temps per aprofundir.

Jo el que sí que vull posar en evidència és que em sembla absolutament constatable que no hi haurà reforma constitucional en matèria de reconeixement del dret a l'autodeterminació amb el posicionament que tenen els partits polítics que vostès representen. I és evident que la ciutadania de Catalunya mai tindrà possibilitat de ser representada en clau de majoria al Congrés espanyol, per una qüestió de pes poblacional en sentit estricte. Per tant, ens veiem en un escenari de permanent negació via llei a un dret que, en el cas de poder ser exercit amb total normalitat, abocaria la llum al que vostès tant els inquieta, que és quants catalans volen la independència de l'Estat espanyol.

Perquè jo crec, i alguns dels vostres portaveus ho han esmentat, que ningú pot parlar pel conjunt del poble de Catalunya. L'única cosa que pot parlar pel conjunt del poble de Catalunya és un referèndum, que interpella a tothom: els que volen votar que sí, els que volen votar que no, els que volen votar abstenció, nul o, fins i tot, aquells que no volen anar a votar. La negativa reiterada de, vostès, fer possible aquest instrument és el que ens fa pensar que mai hi haurà un escenari possible d'exercici del dret a l'autodeterminació. Per tant, dialogar amb què i per què? El diàleg no és un emplaçament buit, el diàleg és un continent de proposta política. I, per tant, jo crec que queda en evidència que, des de la perspectiva de les minories nacionals, mai tindrem l'oportunitat de dialogar amb qui està decidit a no respectar aquest dret, més aviat estan...

El president

Senyora Gabriel, ha exhaurit el temps. Hauria d'anar acabant.

Anna Gabriel i Sabaté

...decidits a illegalitzar partits polítics amb ideologia independentista, com vostè ha dit.

I m'encantaria precisar què són els presos polítics i què es va aprendre en la lluita de l'any 76, sobre llibertat, Estatut, amnistia. M'encantaria. Perquè hem trigat més de quaranta anys en anul·lar els judicis franquistes contra més de vuitanta mil represaliats. Devien quedar bastantes coses pendents...

El president

Senyora Gabriel...

Anna Gabriel i Sabaté

...d'aquell any 76.

El president

Moltes gràcies. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Junts pel Sí. I en nom d'aquest grup té la paraula l'illustre diputat David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Bé; gràcies, president. Només, molt breument, i amb un to el màxim de prudent i de tranquil possible; lamento si abans he estat massa vehement, no era la meva intenció. En tot cas, per als que sentim això de l'autogovern o això de la nació catalana, doncs, avui, aquestes hores són unes hores també complicades. Creiem que hi ha un verdader perill de perdre les nostres institucions i que, per tant, entenem que estem en un moment històric, que cal apellar a tothom.

I, per tant, a mi em sap greu que la senyora Eva Granados digui que tota la culpa la té una persona, d'això. Crec que vostès, que sempre diuen que volen el diàleg, que es volen ficar al mig..., que digui que tota la responsabilitat sigui del president Puigdemont a mi em decep. Crec que no ho tenen ben enfocad.

I si parlo del poble de Catalunya, perdoneu, però no m'ha semblat parlar-ne en aquests termes. Jo tinc claríssim i crec que la majoria de gent que viu a Catalunya té claríssim que aquesta és una societat diversa, que pensem diferent, que provenim de cultures diferents i que, per tant, som un sol poble i, en tot cas, som una societat, doncs, com dic, molt rica, molt diversa i amb una pluralitat política que moltes nacions del món voldrien tenir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Si algun dels senadors, si algun dels compareixents vol fer alguna petita intervenció... *(Pausa.)* No?

Doncs, abans d'aixecar la sessió, agrair en nom de la comissió i dels membres de la Mesa la seva assistència i agrair aquesta compareixença conjunta que s'ha pogut produir.

Moltes gràcies.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i set minuts.